Окултните истини на старите митове и легенди

GA 92

Рудолф Щайнер

Тези лекции бяха изнесени пред малък кръг членове на берлинския клон в апартамента на г-ца Клара Моцкус в петък. Фокусът на тези размисли е върху гръцката и германската митология. Рудолф Щайнер обаче ги използва като отправна точка, за да обхване широк кръг от теми: от неоправданата смъртна присъда срещу Сократ до значението на брака, от основаването на Рим до езотеричния фон на стихотворенията на Волфрам фон Ешенбах. Това, което свързва всички тези размисли, е често само загатната, често и обширно представена връзка с наболелите въпроси на настоящето.

I.	**Добро и зло**	**24 юни**
II.	**Четене на Акашовите записи на Волфрам фон Ешенбах**	**1 юли**
III.	**Сакраменталност Дедал и Икар**	**8 юли**
IV.	**Германска митология**	**15 юли**
В.	**Прераждане**	**22 юли**
VI.	**Мистериите на друидите и Дротен**	**30 юли**
VII.	**Парсивал и Лоенгрин**	**24 юни**

1. Добро и зло

Днес бих искал да продължа с нещата, които обсъдих преди две седмици. В близко бъдеще може би ще имаме възможност да поговорим и за преживяванията си в Амстердам. Но днес бих искал да поговоря за някои специфични неща, които достигат до нашия физически план – нещо, което вече започнахме онзи ден.

Често съм подчертавал, че събитията, които се случват във физическия ни свят, не са нищо повече от един вид сянка на отражение на случващото се на по-висшите планове. За окултиста е ясно, че може да разбере събитията във физическия свят само ако знае какво се случва на свръхсетивните планове. За окултиста, който има прозрение за по-висшите планове, изглежда сякаш хората са дърпани от нишки, произлизащи от по-висшите планове. Това може да изглежда като посегателство върху човешката свобода. Но днес бих искал да покажа, че това не е така. Някои примери могат да ни покажат как по-висшите планове ни влияят.

Преди всичко, трябва да се върна към нещо, което вече казах по-рано: че по принцип няма абсолютно добро и абсолютно зло. Злото е само един вид „изместено“ добро. Ако нещо се е случило, да речем, в лунната епоха на развитие, предшестваща нашата епоха, и част от него е била предадена в нашето развитие, тогава то изглежда не на място в настоящето. То е било добро през лунната епоха, но ни се струва зло през земната епоха. През лунната епоха някой може да е имал задачата да организира инстинктивните импулси по хармоничен начин; но тази дейност е била завършена, когато лунната епоха е приключила. Задачата на земната епоха сега се състои в това да контролира тези импулси отново от нивото на манас. Ако някой днес би изживял импулсите си така, както Питри са били принудени да ги изживяват, той би бил зъл човек в нашата епоха, докато в лунната епоха би бил мъдър човек.

Хората обикновено не се замислят какво са означавали събития като появата на Мохамед, основателят на мюсюлманската религия, през шести и началото на седми век.

Човек трябва да си представи, че в началото християнството се е стремило да се разрасне в различните други форми на религия. Отначало виждаме само малка еврейска общност в Палестина; тя е останала доста малка. Народните души не позволяват лесно да им се наложи принцип като този, съдържащ се в християнското учение. Апостол Павел е намерил пътя към езичниците, като първо е оставил мислите на езичниците такива, каквито ги е намерил, а след това е използвал езическите религиозни форми, за да им вдъхне християнската същност. В южните райони на Европа е била култивирана службата на Митра; тя е била подобна на днешното жертвоприношение на литургията. Езичниците там са приели християнството, защото им е било позволено да празнуват празника на Митра, който им е станал скъп. Подобно е било и с германските народи с празника, който

се е превърнал в християнски символ, като Коледа. Техните свещени предци са били приемани за християнски светци. По този начин християнството се е разраствало във все нови области и сред нови племена. Именно адаптивността на християнството е направила това възможно. Християнската религия се е разширявала все повече и повече; но поради това многообразие, тя се е нуждаела и от мощна централна точка: това е римското папство. Всички щети, причинени по-късно от християнството, са свързани с тази световноисторическа мисия на папството.
Семитските народи трябваше да бъдат третирани по различен начин. Мохамед направи това. Той формулира първото велико учение, когато каза: Всички богове освен Единия не са богове. Само този, на когото ви уча, е единственият Бог. Това учение може да се разбира само като противопоставяне на християнството. От самото начало задачата на християнството в завладяването на физическия план е била да си проправи път в човешката личност; то не гради върху стари сили, а се стреми да действа чрез манас.
Виждаме, че в мохамеданството няма съзнателен опит да се възприемат старите духовни форми на езичеството, а че правилният път за завладяване на физическия план може да се намери само чрез физическата наука. Виждаме как тази физическа наука се захваща с изкуството на лечението, което произхожда от Арабия и по-късно се разпространява в други страни. Арабските лекари са започнали само от физическия план, за разлика от лечителите на древните египтяни, друидите и дори древните германски племена. Всички те са стигнали до своята лечителска професия, като са развили психическите си сили чрез аскетизъм и други упражнения. Днес все още виждаме нещо подобно в практиките и процесите на шаманизма, само че те днес са деградирали. Така психическите сили са били развити у тези ранни лечители. Мохамед въвежда изкуството на лечението, което черпи своите лекарства само от самия физически план. Това изкуство на лечението е развито там, където човек не е искал да знае за духовни същества, а само за един-единствен Бог.
Алхимията и астрологията в стария смисъл са били премахнати и превърнати в нови науки: астрономия, математика и т.н. Те по-късно стават науките на Запада.
Арабите, дошли в Испания, виждаме мъже, образовани във физическите науки, особено математици. Истинските последователи на тази школа са казвали: Ние с уважение почитаме това, което живее в растенията, животните и т.н., но човек не бива да имитира по аматьорски начин това, което само Бог е призван да създаде. Затова в мавританското изкуство откриваме само арабески, форми, които дори не са растителни, а са чисто продукт на въображението.
Гръцката власт е изместена от Рим, но гръцкото образование е предадено на римляните. Арабите са получили това, което имат, от Мохамед. Мохамед е въвел науката, която е проникната само от законите на физическия план. Християнските монаси са били вдъхновени от маврите. Въпреки че маврите са били отблъснати

чрез политическа власт, монотеизмът, който носи със себе си задълбочаване на физическата наука, е дошъл в Европа чрез маврите и е довел до пречистване на християнството от всяко езичество.
Чрез християнството емоционалният живот на човека е бил доведен до Кама-Манас. Чрез мохамеданството интелектът, духът, е бил сведен от духовния живот до абстрактното разбиране на чисто физическите закони. Тази физическа наука е трябвало да премине през различни етапи, за да достигне нивото, което заема сега. Тя е трябвало да премине през науката на ведическите жреци и всички следващи етапи, за да достигне постиженията на нашето настояще време. Част от това вече е било постигнато от атлантите, макар и чрез психически сили. Още от времето на Атлантите това развитие към физическите закони е било в процес на подготовка. Китайците са остатък от атлантската монголска раса. Когато чуем думата Дао на китайски, е нещо трудно за разбиране. Монголите от онова време са развили форма на монотеизъм, която е стигала до психическата осезаемост, до чувството за духовно. Когато старите китайци, старите монголи, са произнасяли думата Дао, те са я усещали, когато са я произнасяли. Дао не е „пътят“, както обикновено се превежда, а фундаменталната сила, чрез която атлантите все още са можели да трансформират растения, чрез която са можели да задвижат своите забележителни дирижабли. Тази основна сила, наричана още „Врил“, е била използвана навсякъде от атлантите и те са я наричали свой бог. Те са усещали тази сила в себе си; тя е била „пътят и целта“ за тях. Следователно всеки монголец се е смятал за инструмент в ръцете на великата сила Врил.
Този монотеизъм на атлантите останал при онези раси, които оцелели след големия потоп. От тази форма на религия, която все още била духовна, се появила петата коренна раса. Тези стари духовни форми на религия, поклонението пред единен Бог, постепенно се изродили в политеизъм. Монотеизмът останал само сред най-високоразвитите жреци. В началото на християнството монасите се държали хитро: те казвали, че Балдур е станал човешко същество в Палестина. В ранните векове човек би могъл да намери християнството, пъстро смесено с езичество, дори в арианското християнство. Това развитие се случило едновременно с особено ярко проблясване на религиозно чувство в старите монголски раси, предизвикано от високоразвитите шамани. Виждаме, като реакция на политеизма, от една страна, появата на нова единна религия в Арабия чрез Мохамед. От друга страна, виждаме, малко по-рано, посветен шаман, издигащ се в своето дао съзнание, отмъщавайки на онези, които са отпаднали от старата монотеистична идея за Бог. Атила бил наричан „Бичът Божий“. Виждаме как принцовете, които той свали, живеят в разкош и помпозност из цялото му царство, но той, шаманът, е живял в най-голяма простота. За него се казва, че очите му светели и земята треперела, когато вдигал меча си. Този велик посветен би бил напълно оправдан в атлантската епоха; в наше време той би изглеждал като престъпник. Същата сила, която е израз на божествения огън

в своето време, се появява като божествен гняв в друг период. Защо се случва това? Необходимо е, за да стане възможно по-нататъшното развитие. Ако развитието трябва да продължи, гледано от по-висша равнина, отделните нишки трябва отново да се преплетат хармонично.
Говорихме и за жреците друиди, които са учили хората чрез приказки и митове. Те са били едновременно лечители, жреци и астролози. Те са притежавали вдъхновено знание. Когато келтският елемент е бил заменен от германските племена, вярата в старата форма на вдъхновение също е отстъпила. Завладяването на физическия план е било поверено на мъжа; той е станал воин. Интуитивната и продуктивна сила идва при нас в женското начало. Жената е станала жрица, която е била едновременно и лечителка, например Веледа. Всички лечебни изкуства са били в ръцете на жените по това време; мъжът е бил изтласкан на външния, физически план. Това все още срещаме по времето на Меровингите и Каролингите. Едва чрез науката, научена от монасите от маврите, духовният елемент е бил все повече изместван. И от 16-ти до 19-ти век материалният начин на мислене се е засилвал все повече и повече. Психическите лечители са отстъпвали; те са били дискредитирани и презирани като магьосници или вещици. Загубата на способността за работа с психически средства за лечение е свързана с това; лечението по този начин вече не е толкова ефективно. Парацелз все още е притежавал тези способности напълно.
Това е свързано с прехода на лидерството на човечеството от един Дхян Чохан от по-висш вид към друг Дхян Чохан. Християнската езотерика нарича лечебния Дхян Чохан „Свети Михаил“, който е Архангелът, ръководещ психическия идеализъм на човека. Човек става свободен само като осъзнае, че всичко, което се случва на физически план, е причинено от висши сили. Той трябва да влезе във връзка на ученичество с Архангел Михаил.
Две същности са играли роля в Стария завет: водещият дух е хармоничен. Веелзевул, също Дхиан Кохан, е дисхармоничен. Той е водачът на всяка дисхармония на физически план. Той трябва да бъде разбран, за да се знае защо една форма може да има разрушителен ефект върху друга. От 16-ти век насам войските на Веелзевул са взели надмощие над войските на Михаил. Мамон е богът на препятствията, който възпира човека да следва правия си път. Би било неуместно, ако това продължи и през следващия век.
Всички физически събития са сенки на свръхестествени събития. Битката между духовните сили и материализма е отражение на битката между войските на Веелзевул и Мамон срещу Михаил. Тази битка първо трябваше да се води на по-висши нива; тя беше решена там преди тридесет години в полза на Михаил, а настоящата битка тук, на физическия план, е отражение на това. Битката е решена горе, но за отделния човек битката все още не е приключила. Ако днешните хора не

са на ниво, всички ние трябва да загинем и трябва да дойдат нови хора. Това показва пътя, мястото, където отделният човек трябва да влезе днес.

2. Четене на Акашовите записи: Волфрам фон Ешенбах

След като казах няколко езотерични думи миналия петък, това, което ще кажа днес, няма да ви се стори толкова странно. Бих искал да обсъдя един исторически момент от последните няколко века от Акашовите записи. Знаете, че всички събития, които са се случили, са записани по определен начин във вечна хроника, в Акашовата субстанция, която е много по-фина субстанция от веществата, които познаваме. Знаете, че всички събития от историята и праисторията са записани в тази субстанция. Това, което обикновено се нарича Акашови записи на теософски език, обаче не са оригиналните записи, а отражения на действителните записи в астралното царство. За да можете да ги разчетете, са необходими определени предварителни условия, от които ще ви дам поне една.

За да можем да четем Акашовите записи, е необходимо да направим собствените си мисли достъпни за силите и същества, които наричаме „Учители“ на теософски език. Учителите трябва да ни дадат необходимите инструкции, за да можем да четем в Акашовите записи, които са написани със символи и знаци, а не с думи на съществуващ език или такъв, който е съществувал в миналото. Докато все още използвате силата, която човек използва в обикновеното мислене – а всеки човек, който не се е научил изрично да изключва съзнателно егото си, използва тази сила – не можете да четете в Акашовите записи. Ако се запитате: „Кой мисли?“, ще трябва да си кажете: „Аз мисля“. Вие свързвате подлог и сказуемо, когато образувате изречение. Докато сами свързвате отделните понятия, не можете да четете в Акашовите записи, защото свързвате мислите си със собственото си его. Но трябва да изключите егото си; трябва да се откажете от всякаква своеволност. Трябва просто да представите идеите и да позволите връзката на отделните идеи да бъде установена от сили извън вас, чрез духа. Следователно е необходимо да се откажете – не да мислите – а сами да свържете отделните мисли. Тогава учителят може да дойде и да ви научи да позволите на духа отвън да свърже мислите ви с това, което универсалният световен дух е способен да покаже за събитията и фактите, случили се в историята. Когато вече не съдите фактите, тогава самият универсален световен дух ви говори и вие му предоставяте своя мисловен материал.

Сега трябва да говоря за нещо, което може би може да създаде предразсъдъци. Трябва да кажа нещо, което е добра подготовка за изучаването на Акашовите записи чрез елиминиране на своеволното его. Знаете как днес това, което монасите са култивирали през Средновековието, се презира: те са жертвали интелекта. Монахът не е мислил като днешните изследователи. Монахът е имал определена свещена наука, разкритата свещена теология, чието съдържание е било дадено и за

което човек не е имал думата. Теологът от Средновековието е използвал разума си, за да обясни и защити дадените откровения. Това е било - както и да се чувства човек днес - строга тренировка: жертва на интелекта на дадено съдържание. Дали това е било нещо възхитително или осъдително според съвременните концепции, не е нашата грижа тук. Жертвата на интелекта, която монахът е направил, елиминирането на преценката, основана на личното его, го е накарало да се научи как да постави мисълта в служба на нещо по-висше. В по-късна инкарнация това, което е било породено чрез тази жертва, се реализира и дава възможност на човека да мисли безкористно, превръщайки го в гений на прозрението. Когато се добави висша проницателност, интуицията, тогава той може да приложи тези способности за четене на фактите в Акашовите записи.

Особено интересно е да се погледне отново от тази гледна точка периодът в духовното развитие на Европа, който разглеждахме преди осем дни, имам предвид периода от IX до XIII, XIV, XV век. Когато човек е постигнал тази безкористност по отношение на съдържанието на мислите и, съчетано с нея, правилното чувство на благоговение, на преданост, каквото мистикът също трябва да е притежавал, тогава времето, когато велики духове се появяват в световната история, често изглежда съвсем различно, отколкото в профанната историография. Когато разглеждаме този период в Акашовите записи, погледът ни е привлечен от една велика фигура, която може да ни научи на огромно количество за това време, фигура, която се представя пред наблюдателя като велика и която се представя пред окултиста дори по-силно, отколкото пред обикновения изследовател: Волфрам фон Ешенбах.

Волфрам фон Ешенбах адаптира немски, романски и испански легенди. Той е един от великите вдъхновени поети, които са били достатъчно безкористни, за да работят с вече даден им материал и които не са вярвали, че трябва сами да го измислят. Велики поети като Омир, Софокъл, Еврипид и Есхил никога не са се налагали да търсят материал. Волфрам фон Ешенбах също принадлежи към тези велики поети. В своите произведения той ни представя вътрешната духовна история на периода от IX до XV век, който външно се представя като подготвителен период на нашето ново време, в което, както видяхме, се изучава за предпочитане всичко, което принадлежи на външния свят на сетивата. Това започва с Коперник. Хората започват да приемат физическия план сериозно, не като символ за висшите планове, както в миналото. Светогледът на древните не е бил погрешен, а светоглед, който е започвал от различна гледна точка: той е разглеждал явленията на външния свят като символи за девачанови състояния. Коперник е казал: „Вече не искаме да разглеждаме физическия свят като символ, а искаме да разгледаме самия физически свят.“ Разбира се, това променя целия мироглед на човечеството. През това време фокусът е върху практичното, физическото и материалното. По-ранните култури, в които физическият ни живот е зависел от традиции и авторитети, се променят в такива, в които личните способности са важни. В миналото синът на

фермера е бил уважаван, защото е син на фермер; синът на рицар е наследявал правата на бащите си. Това се променя през този период. Това е времето на основаването на градовете. Навсякъде хората се стичат от селата и основават градове; появява се буржоазията, появяват се практични изобретения: джобният часовник, изобретено е изкуството на печатането. Но това е само външната страна на въпроса. Душите са насочени към практическата страна на науката, както може да се види от Коперник, която е доразвита в епохата на Просвещението и политически във Френската революция. Търговската класа се грижи за практическите интереси, личната ефективност е необходима. Вече не е толкова важно дали човек произлиза от този или онзи човек. За тези, които следят събитията в Акашовите записи, ситуацията е такава, че случващото се на физически план се ръководи от по-висшите планове. Водещите духове са повлияни от посветени, работещи на по-висшите планове. Гениалните личности водят до същества, работещи зад кулисите, чак до Бялата Ложа. Физическият аспект е само външният. Вътрешният е дело на най-висшите посветени на Бялата Ложа и техните емисари, които излизат в света.
Бих искал накратко да характеризирам тази окултна йерархия. Имаме такива същества, които никога не се показват: учителите. За хората на физически план те първоначално не са забележими. Под тях са чела, тайни ученици, които поемат великите задачи на учителите на физически план. Първите, които преподават там, се наричат „хамси“, което означава „лебеди“. Тези чела, които се наричат „бездомни хора“, се наричат така, защото нямат дом в този свят, а са вкоренени в по-висши планове. Те дават на хората уроците, на които самите те са се радвали от хамсите. Те са пратеници на гениите на световната история. Например, може да се покаже, че лидерите на Френската революция са били свързани с тази духовна страна на световната история.
Великата бяла ложа трябвало да изпрати своите емисари, за да подготвят и обучават хората, така че те да могат да се превърнат в органи на физически план, изпълняващи волята на Учителите. Така било и с Волфрам фон Ешенбах. През Средновековието се знаело, че има Бяла ложа, по това време тя се е наричала „Замъкът на Светия Граал“. В нея се е намирало Бялото братство. Този, който бил изпратен по това време да разпространи основаването на града във физическия свят, се казвал Лоенгрин; той бил директно инструктиран от Хамса и обучавал Хенри I, който е наричан основател на града. Това означавало, че душите на времето е трябвало да получат ново въздействие от „бездомните хора“.
На окултния език душата винаги се символизира от женска личност. Елза Брабантска представлява душата на времето. Тя трябва да се омъжи за рицар, принадлежащ към старата традиция, към Телрамунд. Но пратеник на Граала идва и ухажва душата на времето, Елза Брабантска. Този период е характеризиран от Волфрам фон Ешенбах по такъв начин, че Хенри е отведен в Рим, където

вътрешното, езотерично християнство се бори с враговете на християнството, сарацините. Лоенгрин е „бездомник“, когото човек не смее да попита откъде идва. Да го питаш би било против монашеските му обети. Той е измъчван от един вид лице на Янус; от една страна, той трябва да гледа към окултното братство, а от друга - към хората, които трябва да води във физическия свят. Рихард Вагнер често е намирал трогателни думи, например, когато кара Лоенгрин да пее: „Сега благодаря, скъпи мой лебеде.“ Това е моментът, в който лебедът го напуска и той става зависим от физическите условия. Той е пренесен в свят, който не е съвсем подходящ за него; Това не е неговият истински свят. Неговият свят е светът на отвъдното, така че той трябва да бъде считан за бездомник. Когато мисията му е изпълнена, бездомникът изчезва отново там, откъдето е дошъл. Когато произходът му бъде открит, той трябва да изчезне отново. Това е трудно за този, който е влязъл във връзка с физическия план. Затова Елза от Брабант трябва да попита три пъти откъде е дошъл.

Така виждаме, че това време е характеризирано от посветения Волфрам фон Ешенбах във връзката му с висшите планове. Лоенгрин е пратеникът, вестителят на рицарите на Граала. Рицарите на Граала са Бялата ложа на Монтсалвач. Задачата на емисарите на Граала, рицарите на Граала, е била да подновяват старите традиции на истинското, истинско християнство отново и отново. Това е било и значението, когато са говорили за замъка на Граала и за самия Свети Граал. Те са си представяли рицарите на Граала като пазители на това, което е дошло на света чрез истинското християнство. Това е загатнато и в Евангелието от Йоан: „Словото стана плът“. Това, което е било преобразено от Христос, е самото физическо съществуване; Той е влязъл във физическия свят. Другите велики личности са били учители на човечеството: Буда, Заратустра, Питагор, Моисей - всички те са били учители. Те са „Пътят и Истината“; „Животът“ в окултния смисъл е само Христос; затова се казва: Никой не идва при Отца, освен чрез мен. - Животът можеше да намери своето освещение само когато Словото се премести директно в човешкото тяло. Това слизане на Божественото във физическия план трябваше да бъде подновявано отново и отново от Бялата Ложа. Следователно, Чашата на Граала е изобразена като същата чаша, от която Исус е раздавал Светото Причастие и в която Йосиф Ариматейски е хванал кръвта на Голгота. По този начин принципът на християнството трябва да бъде запазен и да живее, и да му се даде нова сила от факта, че в продължение на апостолите, дванадесет рицари на Граала са изпратени като пратеници, за да поемат нови задачи.

Това е бил възгледът на цялото Средновековие, че когато трябва да се достигне важен етап от цивилизацията, един чела, един „лебед“, трябва да учи хората. По този начин Волфрам фон Ешенбах е гледал и представял историята. Тези, които са способни да четат между редовете в „Лоенгрин“ на Рихард Вагнер, ще открият, че Вагнер е чувствал, ако не интелектуално, то интуитивно, че нещо велико е на прага.

Затова той е вярвал в обновление на изкуството чрез свързване със свръхчовешкото. През Средновековието това е било изобразявано по такъв начин, че когато Елза от Брабант искала да прогони Лоенгрин от този свят, той се оттеглял и както казва Волфрам фон Ешенбах, в Индия. Накрая, замъкът на Светия Граал също се представя като намиращ се в Индия. Казва се също, че за розенкройцерите, когато се оттеглили в края на 18 век, отишли в Азия, на Ориент. Това е историята на основаването на градовете през Средновековието, според записите в Акашовите хроники. Подробностите може би ще бъдат представени малко по-различно от други, но като цяло те винаги ще се съгласят с тях.

3. Сакраменталност Дедал и Икар

Дали знанието за това, което теософията учи, е нещо от особена важност и значение за по-широки кръгове, или теософията е нещо, което може да бъде предназначено само за малцина, които са особено заинтересовани от нея? Този въпрос води до тема, която рядко се обсъжда, но която трябва да бъде обсъдена: това е така наречения сакраментализъм и специалната задача на нашата настояща коренна раса. Въпросът е: Какво е сакраментализъм и как нашата чисто човешка задача се отнася към него? Някой може да попита: Какво значение има за някой работник, който работи по цял ден в дърводелска работилница, че Лоенгрин някога е бил пратеник на Светия Граал, вдъхновяващ основните културни движения през Средновековието? Какво е, в края на краищата, значението за масите на всички тези разговори за възвишени духовни и идеалистични цели? Целият въпрос се отговаря, когато човек разбере същността на сакраментализма.

Днес, надграждайки идеите на гърците, бих искал да говоря за появата на нашата настояща, пост-атлантска коренна раса във връзка с предишната, атлантска коренна раса, и да свържа още няколко неща за значението на сакраментализма. Всички знаете легендата за Дедал и Икар, както и легендата за Тезей. Бих искал накратко да се спра на изключително дълбокия смисъл, съдържащ се в сагата за Дедал и Икар. Разказва се, че някога живял човек на име Дедал, който можел да създава произведения на изкуството, които оживявали, статуи, които можели да виждат и чуват, и машини, които се движели сами. Дедал разбирал всичко това. Той бил уважаван в цялата страна, но бил и изключително амбициозен. Имал племенник, Талос, когото обучавал и който скоро го надминал в определени отношения. Казват ни, че Талос е можел да работи с грънчарски колела и че е усвоил и някои изкуства, които били чужди на Дедал. Талос например изучавал челюстите на змия и му хрумнала идеята да направи трион от зъбите на змията. Така той станал изобретателят на триона. Ако сравним чертите на характера на Дедал с тези на Талос, ще видим, че Дедал се занимава с неща, които вече са станали чужди на нашата пета коренна раса. Талос, от друга страна, изобретява неща, които принадлежат към техническите умения на петата коренна раса. Ако направим сравнение с четвъртата коренна раса, атлантите, виждаме как атлантите са могли да използват силата на врил, точно както ние използваме пара, за да захранваме локомотиви, машини и т.н. Това изкуство е изгубено в постатлантския период. За разлика от това, нашето време има съвременната способност да сглобява неорганични обекти в машини. Сагата иска да ни покаже този преход. След това Дедал успява да направи един вид крило, с което може да се издигне над земята. Синът му Икар също иска да направи това, но не успява и загива при опита. Това съпоставяне има за цел да покаже, от гръцки дух, че различните епохи от развитието на нашата земя имат различни задачи. Ако една епоха от развитието на

земята поеме задача, която е подходяща само за друга, тя би загинала в опита си. Всичко на мястото си, всичко на своето време.
Сега гръцката сага е свързала нещо друго със сагата за Дедал. След като Дедал убива Талос, той отива в Крит при Минос. Там има чудовище, Минотавърът. Минотавърът е в контраст със Сфинкса. Минотавърът има глава на бик с човешко тяло, Сфинксът има човешка глава с животинско тяло. Минотавърът е трябвало да бъде обуздан в опустошителното си въздействие. Дедал е трябвало да го прогони; той можел да го направи, като му построи лабиринт. Минотавърът е трябвало да бъде хранен с хора. На всеки девет години седем младежи и седем девици е трябвало да му бъдат принесени в жертва. Сагата за Тезей е свързана със сагата за Минотавъра. Тезей е син на Егей. Последният е постановил, че Тезей трябва да извади меча и сандалите изпод голямо парче скала, които баща му е скрил там. След като Тезей постигнал различни неща в Атина, той отишъл в Крит, за да победи Минотавъра и да освободи град Атина от заробването на седемте младежи и седемте девици. В Крит гърците винаги търсели нещо много специално. Именно в Крит се казва, че Ликург е изучавал и получил своята конституция за един вид комунистическа общност и я е донесъл в Спарта, защото в Крит се казва, че е имало конституция, която е била присъща на всички древни жречески държави; те са били останки от стария атлантски жречески комунизъм, който се отказва от всякаква лична собственост. Един вид комунизъм е свързан с всяка оригинална основа на религията. Дори Платон все още вижда Крит като седалище на образцова конституция. Това жречество е остатък от старата атлантска структура. Дедал успял да предотврати вредното в Крит, защото бил запознат с атлантския живот. В Минотавъра виждаме представителя на черната магия в Крит. Това сега трябва да спре. Сега атиняните вече не искат да изпращат седемте младежи и седемте девици в Крит. Корабът на Тезей отплавал с черни платна. След като преодоля Минотавъра, той искал да вдигне бяло платно вместо предишното черно. Черната магия трябвало да стане бяла. С помощта на нишката на Ариадна Тезей успява в начинанието и се връща в Атина, [но е забравил да опъне белите платна]. Гърците обаче още не били толкова далеч, че да са напълно достойни за белия път. Любовта трябва да царува в нишката на Ариадна. Но в онези дни християнството вече е било предвещано по такъв начин, че любовният принцип - Ариадна - е откраднат от Бакхус, който все още не е развил този принцип, който трябва да бъде разпространен от християнството. Тезей, подобно на Херкулес, е бил смятан за герой, слънчев бегач, посветен в шеста степен.
Такъв легендарен комплекс станал популярно знание в Гърция. Хората като такива познавали тези легенди. Защо жреците се опитвали да вложат тайните на света в легендите? Всеки жрец би сметнал за нещо несвято, дори за невъзможно оскверняване, да включва в поезията нещо, което няма дълбок смисъл. В същото време жрецът е осъзнавал, че дълбокият смисъл не може лесно да бъде разбран от

хората. На хората са били разказвани басните, приказките, митовете; в тях се е криел дълбокият смисъл. Това е основната характеристика на цялата поезия на древните. Колкото по-назад се връщаме, толкова по-дълбок става смисълът. В онези времена не е имало поезия, която да не е имала дълбок смисъл. Едва по-късни времена са се отклонили от този жречески възглед и са създали произведения, които не са имали нищо повече от тези духовни тайни. Дори на пазара са били представяни само неща, произтичащи от духовния живот. Ако имаме това предвид, можем да кажем, че по това време не е имало друго ръководство освен това на жреците. Едва по-късно жреческият цар е заменен от светския цар. Това бележи прехода от старите жречески царства към светски царства - архонт означава цар-настойник.

Пример за този възглед е легендата за основаването на Римската държава. В древността историята не е била мислена като разказ за външни събития. Едва от Херодот насам историята се разказва като хроника. Това не е съществувало преди. Всичко е било представяно символично. Това, което очите са видели и ушите са чули, е трябвало да означава нещо по-висше, е трябвало да бъде израз на духовното. Когато жрецът се опитал да обясни откъде са дошли римляните, той ни казал следното: Винаги, когато нещо подобно се осъществи, седемте свещени принципа влизат в сила в света. Всичко се случва в последователността на седемте принципа. Първо, божественият основател се издига от небето. След това жрецът изважда това, което е живо в материята; това тогава живее като Кама. След това манасът, умът, се ражда в кама. Тялото, което само по себе си е свято нещо, живее на небето. То е несвято само когато се използва неправилно. Това са четирите нисши принципа. След това трябва да влязат трите висши. Нещо по-съвършено, по-пълно, трябва да влезе.

Така беше и с основаването на град Рим. Първо дойде Ромул; той дойде от небесните сфери, той беше основателят. Рим беше град-основател на древна Троя. Цар Нумитор от Алба Лонга е потомък на Еней, който се приземи в Лациум с троянски бежанци. Трябва само да разберем думите: „алба лонга“ е бялата, дълга дреха на католическите свещеници. Амулий означава: непровъзгласеният, свещеникът. Така Рим беше град на свещеници като дъщерен град на Троя. Нумитор е човекът на волята. Първоначално е заточен в гората, но става прародител на основателите на град Рим. Ромул е основателят на римската цивилизация, първият цар. Той е поставен и сред боговете под името Квирин. Вторият цар е Нума Помпилий. Третият цар е Тул Хостилий; той е представител на Кама; там царува война; развива се това, което в теософията се нарича Кама-Рупа. Четвъртият цар е Анкус Марций; той е представител на Кама-Манас. Там се извършват технически неща. Когато четвъртият принцип узрял, етруската култура била призована. Тарквиний Приск, петият цар, довел Манас. Той построил големите сгради и водопроводи. Това, което се нарича Манас, е представено в Тарквиний

Приск. Шестият принцип е Будхи. Той носи благословиите на човешкото съвместно съществуване чрез любов и справедливост. Сервий Тулий е шестият цар на римляните. Той е този, който е създал ред, който е дал закони, съответстващи на тези на етруските. Седмият цар е Тарквиний Суперб, Възвишеният, но той е паднал. Ето как жрецът е видял възникването на град Рим. Това не е било тълкуване, а реалност. Градовете са били управлявани по такъв начин, че седемте принципа са били насоки за управление. Ако нещо иска да процъфтява на земята, то трябва да бъде създадено в реда на седемте принципа. Никога жрец не би направил нещо, което само неговият наследник е трябвало да направи. Всичко това е било записано в книгите на храмовете, които са били наричани Сибилински книги. Това е бил планът на историята, така да се каже. Жреците е трябвало да следват Сибилинските книги.

Тук се занимаваме с осъзнаването на духовните сили, които са живели в тази жреческа култура. Виждаме, че светът е бил ръководен и насочван от духовността. Едва по-късно разбирането за духовното управление е изгубено. Разказва се за етруския главен бог Тагес, за когото се казва, че се е издигнал от земята, докато е оравал нивите. Техническите сгради и изкуствата и занаятите са били характеристиките на етруската култура. Всеки камък от етруската архитектура показва, че има нещо специално в нея. Целта е била да се може да се носят най-големите товари с най-малко материал. Това е принципът, на който се основава етруската архитектура, сводести и арковидни конструкции. Тази духовно ръководена култура е слязла на физическия план. Личната ефективност сега има предимство. Всяко съзнание за връзката между най-нисшата дейност и духовното е престанало. За окултиста е ясно дали човек в определена позиция е чул нещо за божествените намерения и цели и е попил нещо от това, което е произлязло от духовното, защото такъв човек прави и най-обикновеното нещо по съвсем различен начин от друг човек, който не го е правил. Посвещението, което се стича от висшите сфери към земния живот, не тече по същия начин за онези, които са привързани само към физическия план. Същността на таинствата е човекът да насища ежедневието с духовно посвещение. Целта на старите легенди е била да се поставят душите на хората в правилните вибрации, така че да се изпълнят с духовна сила. Най-простото действие на наивен ум може да бъде осветено от това. Това е нещо, което е ефективно и винаги ще бъде ефективно. Всеки, който знае това, знае също, че в нашата култура е необходим обрат. Колкото и да се опитваме да внесем хармония и ред в този физически план, това ще се провали, докато работим само на физическия план; ако се създаде хармония от едната страна, от другата ще възникне дисхармония. Но ако позволите на духовното да влезе в сила, ще видите, че към ежедневието се подхожда по съвсем различен начин. Това е таинствата. Тази мисъл е в основата и на християнския сакраментализъм: изцеление от духовна гледна точка. Тайнството е физически акт, извършван по такъв начин, че

символично изразява духовен процес. Това е символизъм, който има своето оправдание на по-висши планове. Нищо в тайнството не е произволно. Всеки детайл е отражение на по-висш окултен процес. Всеки, който иска да разбере тайнство, в което церемонията е отражение на духовен процес, трябва да се запознае с основния окултен процес, който е скрит от външното око. Във всяко тайнство не се случва единствено нещо интелектуално, а нещо, което има реално, окултно значение. Вземете например окултното значение на огъня. В най-ранните епохи на развитие не е имало огън. Той е могъл да възникне само когато земята е била уплътнена до такава степен, че този огън да може да бъде изваден от земната материя. Следователно, изобретяването на огъня ни се описва като процес на нашата пета коренна раса.

Прометей донесе огън от небето на земята. Създаването на огъня е дало характера на нашата култура. Представете си какво би било, ако нямахме огън. В първите епохи хората нямаха огън. Нашето развитие дължи всичко интелектуално, всичко техническо на огъня. Огънят е това, което води надолу към физическия план. Ние дължим материалната култура на огъня. Следователно жреците е трябвало да видят нещо специално в огъня. Така, във втората следатлантска културна епоха, персийските магьосници виждали в огъня преди всичко това, което трябва да действа в тайнството. Какво е реализирал церемониално персийският жрец на своя олтар? Окултизмът знае, че е имало седем Зороастъра. Зороастърът в историята е седмият. Персийският магьосник имал специален начин за производство на огън. Този процес бил образ на великия космически произход на огъня. Там стоял персийският магьосник със своя тирс и изпълнявал своите церемонии, които всеки окултист познава добре, но само окултистът. Този процес бил отражение на великия космически произход на огъня. Когато жреческите школи вече не разбирали как да създават огън с тирса, те поне се стремяли да намерят естествен огън. Отначало те създавали огън чрез мълния, а след това го разпространявали чрез така наречения вечен огън, който можел да се запали само когато две дърва били сложени едно до друго. Огънят, получен от природата, се смятал за по-мощен от изкуствено произведения. Когато през 1826 г. в Англия и през 1828 г. в Хановер избухнала епидемия от животински болести, хората вземали дърва и ги търкали, за да запалят огън, защото вярвали, че билките, сварени в тях, ще бъдат по-силни.

Човекът трябва да вдъхне духовен живот във всяко действие и всяка стъпка; и да въведе отново това е задачата и стремежът на духовното движение. Тайнствата от по-ранни времена трябва да се завърнат. Човек трябва да знае, че е различно да действаш от духа, отколкото от материала. Нашата цел е да позволим на духовния живот отново да се развихри е нашата цел.

4. Германска митология

Знаете, че ако се върнем назад в развитието на нашата раса, стигаме до атлантската коренна раса, чието царство е дъното на Атлантическия океан. А ако се върнем още по-назад, стигаме до лемурийската коренна раса; това е раса, която трябва да си представим като доста различна по своята организация от нашата съвременна коренна раса и дори различна от атлантската. Тези хора са живели на континент, който се е простирал на юг от Далечния изток и Индийския субконтинент и който сега също е станал дъното на морето. Някои потомци на това население все още присъстват в Австралия. Но къде намираме втората човешка раса? Трябва да се отбележи, че третата човешка раса, лемурийците, е изглеждала доста различно от нас и също доста различно от четвъртата човешка раса, атлантите. Лемурийците не са имали това, което наричаме памет, въображение, интелект; лемурийците са ги развили само в зародиш. От друга страна, втората човешка раса е била надарена с висока духовност, която обаче не се е намирала в главите на хората, а която трябва да си представим като непрекъснато откровение отвън. Втората човешка раса се е наричала хиперборейци. Те са живели около Северния полюс, в Сибир, Северна Европа, включително районите, които са се превърнали в морета. И ако си представите тази страна с един вид тропическа температура, ще получите бегла представа каква е била страната тогава. Първоначално е била населена от хора, които като индивиди са се скитали наоколо като същества от сънища. Ако бяха оставени на собствените си сили, нямаше да могат да направят нищо. Имало е, така да се каже, мъдрост във въздуха, в атмосферата. Едва в лемурийския период се е състоял бракът на мъдростта с душата, така че преди това трябва да си представим цялата духовност на човека като мъглява. Това са били семената на мъгливия дух и семената на духа на светлината. Духовността, която е възникнала като зародиш в синовете на огнената мъглявина, която все още ни се струва позната, може да се намери в южните райони, в Лемурия. В районите, които се намират на север от нас, са живели хора, народи, които са били надарени със съновидческо съзнание, което е било по-отчетливо от съзнанието на Питри. Като цяло не бива да си въобразяваме, че хората, които са живели там горе, са останали там горе. Те са правили миграционни пътешествия на юг. И тези миграционни пътешествия са се простирали далеч във времената, когато лемурийската раса е поникнала на юг. Имало е, така да се каже, северна лемурийска раса и южна лемурийска раса. Имало е дванадесет големи миграции. Тези дванадесет големи миграции постепенно са довели жителите на различните райони в контакт помежду си. Те са довели тези хора и в райони, които не са далеч от нашите, в райони, които могат да бъдат идентифицирани като централна Германия, Франция, централна Русия и т.н.
Сега трябва да си представите, че говорим за време, когато това, което наричаме висши животни, вече е съществувало. Лемурийците са били изобразявани като вид

гиганти и са влезли в контакт с хората, идващи от север. Това е довело до два пола. Единият пол, който се е появил в праисторията на човечеството, е станал основата на атлантите; всички тези хора са се смесили в днешна Европа по това време. Не бива да си го представяме толкова просто, колкото е обяснено тук. Сега, от това смесване на хиперборейците, лемурийците и по-късно и на атлантите, са се появили посветени, които са били различни от посветените, които трябва да считаме за наши учители днес; последните произхождат по същество от Юга, от лемурийския континент. На север, бих казал, се е развил един вид мъглив свят и тримата основни посветени, които трябва да търсим тук, на този остров на човечеството, са били наричани във времето, което се е простирало до появата на нашето християнство: Вотан, Вили и Ви. Това са тримата велики скандинавски посветени. Те са произлезли по много правилен начин, по популярен начин, би могло да се каже, от земното царство, в което всичко, което сега е разпределено между хората, все още се е съдържало несмесено. По популярен начин би могло да се каже, че от това земно царство е произлязла раса, която е била много различна от днешното човечество. Тази раса е била управлявана от всезнание. Тази Всемъдрост е била наричана от жреците-учители „Всемъдрие“. След това се споменават двете царства - Мъгливият дом и Муспелхайм. Мъгливият дом е Нифелхайм на Севера, зараждащото се мъгливо състояние на хиперборейската коренна раса, за разлика от Муспелхайм. Описва се дванадесет реки, които са преградили пътища и след това са се превърнали в лед. От това е възникнала човешка раса, представена от гиганта Имир, а след това и животинската раса, кравата Аудумбла. От Имир произлизат синовете на мразовитите гиганти. Интелектуално надарените хора се появяват по-късно, също в смисъла на „Тайната доктрина“. И така, германската сага разказва също, че [потомците на Имир и Аудумбла], Вотан, Вили и Ве, са ходили по плажа и са се превърнали в хора. Това се отнася до онези хора от „Тайната доктрина“, които са се появили едва по-късно и са били надарени с интелект.

В тази древногерманска сага се крие древна истина. Разказва ни се също какви са били двете големи миграции, които са тръгнали от Далечния изток на запад [и от запад на изток]. Трябва да си представим, че келтското население е било там първо и след това е образувало колония. Това първоначално келтско население е било изцяло под влиянието на своите посветени. Те са разпространили оригиналната доктрина на Вотан, Вили и Ве и тяхното жречество. Келтите са имали жреци, които наричаме жреци друиди. Те са били съсредоточени във велика ложа, в Нордическата ложа. Това е запазено в сагата за крал Артур и Кръглата маса. Всъщност тази ложа на нордическите посветени е съществувала, свещената ложа на Керидвен - Бялата ложа на Севера. По-късно е наречена Орденът на бардовете. Тази ложа е съществувала дълго време до по-късни периоди. Тя е била разпусната едва в епохата на кралица Елизабет. Тогава орденът се е оттеглил напълно от

физическия план. Всички стари германски легенди са базирани на това. Цялата германска поезия води началото си от първоначалната ложа Церидвен, която е била наричана още Котелът на Церидвен. Най-влиятелният до първите векове след раждането на Христос е бил великият посветен Мередин, известен ни като магьосник Мерлин. Той е бил наричан „магьосникът на Северната ложа“.
Всичко това се съдържа пряко в старите келтски тайни учения. Там ще намерите индикация за това, което посветените от Изтока са имали да дадат. А това, което келтите са им дали, е била сагата за Балдур, сагата за бога на светлината и бога на тъмнината. Така посветените от Запада бавно въвеждали тази сага на посветените от Изтока, с добре обмисленото намерение да им предадат нещо важно. И с убеждението, че трябва да последва нещо повече, те добавили към тази сага нещо, което все още е в бъдещето, а именно падението на боговете в бъдещето. Балдур не могъл да устои на това падение. Затова след залеза на боговете било подготвено второ шествие. Казвало се, че ще се появи нов Балдур и този „нов Балдур“, който бил обявен на хората, не е никой друг, а Христос. Тук, на Север, тези неща не можели да се развият по същия начин, както на Юг, например в Гърция. На Север е имало повече мъжки богове, на Юг е имало повече почитане на култа към красотата. Целият нордически елемент притежаваше нещо свое, което съществуваше отдавна, но което едновременно беше и зародиш на разрушението, на бойната природа. Така на север имаме Вотан, Вили и Уе, а до тях Локи. Локи е алчният, на желанието, и това прави нордическия свят бойна природа, която съдържа елемента на Валкириите. Те вдъхновяват за бой. Те са нещо, което нордическият елемент винаги е притежавал. Локи беше син на желанието; Хаген е по-късната форма на оригиналния Локи.
А сега няколко думи за това какво е представлявал един посветен в онези дни. Когато е бил посветен и по този начин въвеждан в духовните сили, това се е изразявало с това, че е предприел пътуването в царството на добрите мъртви, в царството на елфите, в Алфгард, за да вземе златото от Нифелхайм там – златото е символ на мъдростта. Зигфрид е бил посветен на стария германски елемент по времето, когато християнството се е разпространявало. Всъщност той е бил неуязвим, но все пак е имал уязвимо място, защото Локи, богът на желанието в образа на Хаген, все още е присъствал в това скандинавско посвещение. Хаген е този, който убива посветения в слабото място. Брюнхилда е подобна фигура в сагата за Нибелунгите, подобно женско божество на Палада-Атина на гърците. На север тя е олицетворение на дивия, убиващ елемент на битката. В Зигфрид ни дадохте стария тевтонски посветен. Бойният елемент е изразен чрез старото тевтонско рицарство. Тъй като е било предимно светски елемент, светското рицарство е трябвало да проследи произхода си до Зигфрид като посветен до 8-ми, 9-ти, 10-ти, 11-ти век. Произходът на това рицарство е Кръглата маса на крал Артур. Оттам идват великите рицари, или по-скоро онези, които искат да станат водещи

светски рицари, е трябвало да отидат на Кръглата маса на крал Артур. Там човек е учил светска мъдрост, но тя е била смесена с волята за борба, елемента Локи-Хаген. В частност, в германския елемент е било подготвено нещо, което е могло да се прояви особено силно в нордическия елемент. Тук е могло да се подготви нещо, свързано с развитието на човешкото същество на физически план. Знаем, че слизането на Висшето на физически план се е случило там; личностното е формата на Висшето на физически план. Така се е развил личният елемент, личната бойна способност, която е била може би най-силно развита в Хаген.
Нека се върнем към лемурийците. Сред лемурийците все още не е имало това, което днешният човек нарича любов. Нямало е любов между мъж и жена. Сексуалността е възникнала, но любовта е трябвало да освети сексуалността едва по-късно. Любовта в съвременния смисъл също не е присъствала сред атлантите. Едва когато личният елемент е придобил това значение, едва тогава е могла да се развие любовта. В края на лемурийския период в определени райони е имало особена система. Систематично е било човешката раса, живееща в определени райони, да бъде разделена на четири групи. Това е било тълкувано по такъв начин, че човек от първата група – да речем група А – никога не е имал право да се ожени за човек от група Б. Хората от група А е трябвало да се женят за хора от група В, а хората от група Б е трябвало да се женят за хора от група Г. Това е избягвало личния произвол, тоест личното е било изключено. Това разделение е било направено в служба на цялото човечество. По това време в него нямало нищо лична любов. Само бавно се е развивал личният произвол в любовта; Именно любовта, която се спусна изцяло на физически план, едва тогава се подготвяше. Колкото по-назад във времето се връщате, толкова повече ще откривате, че еротиката играе второстепенна роля. Дори в ранните дни на гръцката поезия тя почти не играе никаква роля. Но тя играе особена роля в немската поезия от Средновековието. Там виждате любовта, представена в две форми, виждате любовта, представена като дворцова любов и като желание. Съдбата, която Зигфрид трябваше да изтърпи, е резултат от това, че личното е било въвлякто в нея. Върнете се в Рим и ще откриете, че браковете там са били сключвани по съвсем различни принципи. В Гърция също личната любов не е била позната в началото; тя е възникнала едва по-късно.
След това християнството дойде в Централна Европа. Видяхме, че в ранните дни в Централна Европа християнството е било въведено със запазване на старото. Бавно идеята за образа на Балдур се трансформира в идеята за образа на Христос. Това премина през няколко поколения; следователно Бонифаций намери подготвена почва.
Легендата за крал Артур и неговата Кръгла маса постепенно се съчетава с легендата за Светия Граал. Тази комбинация е осъществена от истински посветен от 13-ти век, Волфрам фон Ешенбах. Посвещението на Зигфрид все още е старото посвещение. В него светското рицарство все още играе роля, както и опасността да бъдеш

предаден от стихията на желанието и самолюбието. Само когато човек е преодолял тази стихия, само когато я е отхвърлил напълно и когато се е издигнал от принципа на светското рицарство до принципа на духовното рицарство, е можел да постигне духовно посвещение. Това е, което Волфрам фон Ешенбах представя в „Парсивал“. Отначало Парсивал принадлежи към светското рицарство. Баща му умира поради предателство по време на поход в Ориента. Причината за това е, че бащата вече е търсил по-висше посвещение; но тъй като все още е притежавал елемента на старото посвещение, той е бил предаден. Чрез майка си Херцелайда Парсивал е трябвало да бъде отчужден от физическия план; тя му е сложила шапка на глупак. Въпреки това, Парсивал е увлечен от течението на светското рицарство и така попада в двора на крал Артур. Че Парсивал е предопределен за християнското течение, ни е показано от факта, че той идва в замъка на Светия Граал. Дадено му е важно учение: да не задава много въпроси. Това не означава нищо друго освен да намери точката на покой в себе си, да е намерил вътрешен мир и тишина и вече да не се разхожда любопитно из външния свят. Парсивал също не пита кога иска да влезе в замъка. Затова първоначално е отхвърлен. Но след това идва при болния Амфортас. Той е воден по-високо чрез християнското посвещение.
Където и да потърсите информация за Волфрам фон Ешенбах, ще откриете, че той е бил посветен. Той е съчетал тези два цикъла от легенди, защото е знаел, че това, което ние наричаме съюз на ложата Артус с ложата на Граала, вече се е случило. Ложата Артус е била напълно погълната от ложата на Граала.

4. Германска митология

Знаете, че ако се върнем назад в развитието на нашата раса, стигаме до атлантската коренна раса, чието царство е дъното на Атлантическия океан. А ако се върнем още по-назад, стигаме до лемурийската коренна раса; това е раса, която трябва да си представим като доста различна по своята организация от нашата съвременна коренна раса и дори различна от атлантската. Тези хора са живели на континент, който се е простирал на юг от Далечния изток и Индийския субконтинент и който сега също е станал дъното на морето. Някои потомци на това население все още присъстват в Австралия. Но къде намираме втората човешка раса? Трябва да се отбележи, че третата човешка раса, лемурийците, е изглеждала доста различно от нас и също доста различно от четвъртата човешка раса, атлантите. Лемурийците не са имали това, което наричаме памет, въображение, интелект; лемурийците са ги развили само в зародиш. От друга страна, втората човешка раса е била надарена с висока духовност, която обаче не се е намирала в главите на хората, а която трябва да си представим като непрекъснато откровение отвън. Втората човешка раса се е наричала хиперборейци. Те са живели около Северния полюс, в Сибир, Северна Европа, включително районите, които са се превърнали в морета. И ако си представите тази страна с един вид тропическа температура, ще получите бегла

представа каква е била страната тогава. Първоначално е била населена от хора, които като индивиди са се скитали наоколо като същества от сънища. Ако бяха оставени на собствените си сили, нямаше да могат да направят нищо. Имало е, така да се каже, мъдрост във въздуха, в атмосферата. Едва в лемурийския период се е състоял бракът на мъдростта с душата, така че преди това трябва да си представим цялата духовност на човека като мъглява. Това са били семената на мъгливия дух и семената на духа на светлината. Духовността, която е възникнала като зародиш в синовете на огнената мъглявина, която все още ни се струва позната, може да се намери в южните райони, в Лемурия. В районите, които се намират на север от нас, са живели хора, народи, които са били надарени със съновидческо съзнание, което е било по-отчетливо от съзнанието на Питри. Като цяло не бива да си въобразяваме, че хората, които са живели там горе, са останали там горе. Те са правили миграционни пътешествия на юг. И тези миграционни пътешествия са се простирали далеч във времената, когато лемурийската раса е поникнала на юг. Имало е, така да се каже, северна лемурийска раса и южна лемурийска раса. Имало е дванадесет големи миграции. Тези дванадесет големи миграции постепенно са довели жителите на различните райони в контакт помежду си. Те са довели тези хора и в райони, които не са далеч от нашите, в райони, които могат да бъдат идентифицирани като централна Германия, Франция, централна Русия и т.н.
Сега трябва да си представите, че говорим за време, когато това, което наричаме висши животни, вече е съществувало. Лемурийците са били изобразявани като вид гиганти и са влезли в контакт с хората, идващи от север. Това е довело до два пола. Единият пол, който се е появил в праисторията на човечеството, е станал основата на атлантите; всички тези хора са се смесили в днешна Европа по това време. Не бива да си го представяме толкова просто, колкото е обяснено тук. Сега, от това смесване на хиперборейците, лемурийците и по-късно и на атлантите, са се появили посветени, които са били различни от посветените, които трябва да считаме за наши учители днес; последните произхождат по същество от Юга, от лемурийския континент. На север, бих казал, се е развил един вид мъглив свят и тримата основни посветени, които трябва да търсим тук, на този остров на човечеството, са били наричани във времето, което се е простирало до появата на нашето християнство: Вотан, Вили и Ви. Това са тримата велики скандинавски посветени. Те са произлезли по много правилен начин, по популярен начин, би могло да се каже, от земното царство, в което всичко, което сега е разпределено между хората, все още се е съдържало несмесено. По популярен начин би могло да се каже, че от това земно царство е произлязла раса, която е била много различна от днешното човечество. Тази раса е била управлявана от всезнание. Тази Всемъдрост е била наричана от жреците-учители „Всемъдрие“. След това се споменават двете царства - Мъгливият дом и Муспелхайм. Мъгливият дом е Нифелхайм на Севера, зараждащото се мъгливо състояние на хиперборейската

коренна раса, за разлика от Муспелхайм. Описва се дванадесет реки, които са преградили пътища и след това са се превърнали в лед. От това е възникнала човешка раса, представена от гиганта Имир, а след това и животинската раса, кравата Аудумбла. От Имир произлизат синовете на мразовитите гиганти. Интелектуално надарените хора се появяват по-късно, също в смисъла на „Тайната доктрина“. И така, германската сага разказва също, че [потомците на Имир и Аудумбла], Вотан, Вили и Ве, са ходили по плажа и са се превърнали в хора. Това се отнася до онези хора от „Тайната доктрина“, които са се появили едва по-късно и са били надарени с интелект.
В тази древногерманска сага се крие древна истина. Разказва ни се също какви са били двете големи миграции, които са тръгнали от Далечния изток на запад [и от запад на изток]. Трябва да си представим, че келтското население е било там първо и след това е образувало колония. Това първоначално келтско население е било изцяло под влиянието на своите посветени. Те са разпространили оригиналната доктрина на Вотан, Вили и Ве и тяхното жречество. Келтите са имали жреци, които наричаме жреци друиди. Те са били съсредоточени във велика ложа, в Нордическата ложа. Това е запазено в сагата за крал Артур и Кръглата маса. Всъщност тази ложа на нордическите посветени е съществувала, свещената ложа на Керидвен - Бялата ложа на Севера. По-късно е наречена Орденът на бардовете. Тази ложа е съществувала дълго време до по-късни периоди. Тя е била разпусната едва в епохата на кралица Елизабет. Тогава орденът се е оттеглил напълно от физическия план. Всички стари германски легенди са базирани на това. Цялата германска поезия води началото си от първоначалната ложа Церидвен, която е била наричана още Котелът на Церидвен. Най-влиятелният до първите векове след раждането на Христос е бил великият посветен Мередин, известен ни като магьосник Мерлин. Той е бил наричан „магьосникът на Северната ложа“.
Всичко това се съдържа пряко в старите келтски тайни учения. Там ще намерите индикация за това, което посветените от Изтока са имали да дадат. А това, което келтите са им дали, е била сагата за Балдур, сагата за бога на светлината и бога на тъмнината. Така посветените от Запада бавно въвеждали тази сага на посветените от Изтока, с добре обмисленото намерение да им предадат нещо важно. И с убеждението, че трябва да последва нещо повече, те добавили към тази сага нещо, което все още е в бъдещето, а именно падението на боговете в бъдещето. Балдур не могъл да устои на това падение. Затова след залеза на боговете било подготвено второ шествие. Казвало се, че ще се появи нов Балдур и този „нов Балдур“, който бил обявен на хората, не е никой друг, а Христос. Тук, на Север, тези неща не можели да се развият по същия начин, както на Юг, например в Гърция. На Север е имало повече мъжки богове, на Юг е имало повече почитане на култа към красотата. Целият нордически елемент притежаваше нещо свое, което съществуваше отдавна, но което едновременно беше и зародиш на разрушението,

на бойната природа. Така на север имаме Вотан, Вили и Уе, а до тях Локи. Локи е алчният, на желанието, и това прави нордическия свят бойна природа, която съдържа елемента на Валкириите. Те вдъхновяват за бой. Те са нещо, което нордическият елемент винаги е притежавал. Локи беше син на желанието; Хаген е по-късната форма на оригиналния Локи.
А сега няколко думи за това какво е представлявал един посветен в онези дни. Когато е бил посветен и по този начин въвеждан в духовните сили, това се е изразявало с това, че е предприел пътуването в царството на добрите мъртви, в царството на елфите, в Алфгард, за да вземе златото от Нифелхайм там – златото е символ на мъдростта. Зигфрид е бил посветен на стария германски елемент по времето, когато християнството се е разпространявало. Всъщност той е бил неуязвим, но все пак е имал уязвимо място, защото Локи, богът на желанието в образа на Хаген, все още е присъствал в това скандинавско посвещение. Хаген е този, който убива посветения в слабото място. Брюнхилда е подобна фигура в сагата за Нибелунгите, подобно женско божество на Палада-Атина на гърците. На север тя е олицетворение на дивия, убиващ елемент на битката. В Зигфрид ни дадохте стария тевтонски посветен. Бойният елемент е изразен чрез старото тевтонско рицарство. Тъй като е било предимно светски елемент, светското рицарство е трябвало да проследи произхода си до Зигфрид като посветен до 8-ми, 9-ти, 10-ти, 11-ти век. Произходът на това рицарство е Кръглата маса на крал Артур. Оттам идват великите рицари, или по-скоро онези, които искат да станат водещи светски рицари, е трябвало да отидат на Кръглата маса на крал Артур. Там човек е учил светска мъдрост, но тя е била смесена с волята за борба, елемента Локи-Хаген. В частност, в германския елемент е било подготвено нещо, което е могло да се прояви особено силно в нордическия елемент. Тук е могло да се подготви нещо, свързано с развитието на човешкото същество на физически план. Знаем, че слизането на Висшето на физически план се е случило там; личностното е формата на Висшето на физически план. Така се е развил личният елемент, личната бойна способност, която е била може би най-силно развита в Хаген.
Нека се върнем към лемурийците. Сред лемурийците все още не е имало това, което днешният човек нарича любов. Нямало е любов между мъж и жена. Сексуалността е възникнала, но любовта е трябвало да освети сексуалността едва по-късно. Любовта в съвременния смисъл също не е присъствала сред атлантите. Едва когато личният елемент е придобил това значение, едва тогава е могла да се развие любовта. В края на лемурийския период в определени райони е имало особена система. Систематично е било човешката раса, живееща в определени райони, да бъде разделена на четири групи. Това е било тълкувано по такъв начин, че човек от първата група – да речем група А – никога не е имал право да се ожени за човек от група Б. Хората от група А е трябвало да се женят за хора от група В, а хората от група Б е трябвало да се женят за хора от група Г. Това е избягвало

личния произвол, тоест личното е било изключено. Това разделение е било направено в служба на цялото човечество. По това време в него нямало нищо лична любов. Само бавно се е развивал личният произвол в любовта; Именно любовта, която се спусна изцяло на физически план, едва тогава се подготвяше. Колкото по-назад във времето се връщате, толкова повече ще откривате, че еротиката играе второстепенна роля. Дори в ранните дни на гръцката поезия тя почти не играе никаква роля. Но тя играе особена роля в немската поезия от Средновековието. Там виждате любовта, представена в две форми, виждате любовта, представена като дворцова любов и като желание. Съдбата, която Зигфрид трябваше да изтърпи, е резултат от това, че личното е било въвлякто в нея. Върнете се в Рим и ще откриете, че браковете там са били сключвани по съвсем различни принципи. В Гърция също личната любов не е била позната в началото; тя е възникнала едва по-късно.
След това християнството дойде в Централна Европа. Видяхме, че в ранните дни в Централна Европа християнството е било въведено със запазване на старото. Бавно идеята за образа на Балдур се трансформира в идеята за образа на Христос. Това премина през няколко поколения; следователно Бонифаций намери подготвена почва.
Легендата за крал Артур и неговата Кръгла маса постепенно се съчетава с легендата за Светия Граал. Тази комбинация е осъществена от истински посветен от 13-ти век, Волфрам фон Ешенбах. Посвещението на Зигфрид все още е старото посвещение. В него светското рицарство все още играе роля, както и опасността да бъдеш предаден от стихията на желанието и самолюбието. Само когато човек е преодолял тази стихия, само когато я е отхвърлил напълно и когато се е издигнал от принципа на светското рицарство до принципа на духовното рицарство, е можел да постигне духовно посвещение. Това е, което Волфрам фон Ешенбах представя в „Парсивал“. Отначало Парсивал принадлежи към светското рицарство. Баща му умира поради предателство по време на поход в Ориента. Причината за това е, че бащата вече е търсил по-висше посвещение; но тъй като все още е притежавал елемента на старото посвещение, той е бил предаден. Чрез майка си Херцелайда Парсивал е трябвало да бъде отчужден от физическия план; тя му е сложила шапка на глупак. Въпреки това, Парсивал е увлечен от течението на светското рицарство и така попада в двора на крал Артур. Че Парсивал е предопределен за християнското течение, ни е показано от факта, че той идва в замъка на Светия Граал. Дадено му е важно учение: да не задава много въпроси. Това не означава нищо друго освен да намери точката на покой в себе си, да е намерил вътрешен мир и тишина и вече да не се разхожда любопитно из външния свят. Парсивал също не пита кога иска да влезе в замъка. Затова първоначално е отхвърлен. Но след това идва при болния Амфортас. Той е воден по-високо чрез християнското посвещение.
Където и да потърсите информация за Волфрам фон Ешенбах, ще откриете, че той е бил посветен. Той е съчетал тези два цикъла от легенди, защото е знаел, че това,

което ние наричаме съюз на ложата Артус с ложата на Граала, вече се е случило. Ложата Артус е била напълно погълната от ложата на Граала.

5. Прераждане

Днес бих искал да ви говоря за нещо, което е по-далечно свързано с това, което ви казах преди. Въпреки че Теософското общество съществува от 29 години, все още е така, че основните учения често се разбират погрешно. Например, доктрината за прераждането често се разбира от онези, които може би никога не са чували нищо друго освен името или няколко термина, сякаш учим за преселването на души през най-разнообразни тела, включително животински тела. В известен смисъл ни упрекват за това.

Прераждането в животински тела е било преподавано в Египет и Гърция и не можем да не видим, че то се среща отново и отново и в Индия като външно учение. Вярно е и не може да се отрече: В езотеричните учения навсякъде се казва, че това, което днес наричаме човешка душа, е преминало през етапи на развитие, за които се твърди, че са се случили в животински тела. Това изглежда се потвърждава особено от едно обстоятелство, което е изключително интересно от друга страна, а именно, че най-голям брой от всички приказки, легенди и басни всъщност могат да бъдат проследени до Индия. Ако прегледате басните за животни и други приказки на най-разнообразните страни в Европа, ще откриете малки или големи промени, но ще видите, че основата на много европейски приказки може да се намери в старите индийски книги. Това не ни изненадва, тъй като културите заедно принадлежат към петата коренна раса, която се е разпространила от пустинята Гоби през Египет и Гърция до Европа. Не е изненадващо за нас, че посветените от различни народи са представяли своите учения под формата на басни. Трябва обаче да сме наясно със значението на онези басни, които се случват в животинския свят. От тази гледна точка проблемът с прераждането ще се появи в нова светлина, която все още не е общоизвестна.

Индийската култура се е разпространила по целия свят, дори и днес да се възприема като нещо чуждо. Може би ще разберете това от факта, че Буда е бил приет сред редиците на католическите светци още в ранните години, под името Йосафат. Това се е случило преди много векове. Чрез Йоан Дамаскин, който описва целия процес на развитие на Буда в „Легендата за Светия“, вътрешното учение на Буда е могло да бъде включено в католическото християнство. Само външният израз на будизма е бил отхвърлен. Това би трябвало да хвърли светлина върху огромното значение на индийската култура за цялата пета коренна раса.

Съществува голяма колекция от стотици басни, колекцията „Джатака“. Тъй като тези басни са били разпространявани в Индия през вековете, Буда винаги е играл роля в тях. Разказва се, че Буда е бил въплътен като това или онова животно, как е живял като това или онова животно тук и там, как се е държал в животинския свят и как го е помнил. И след това обикновено има морален урок за това как да се държим в

подобни случаи. Баснята се е смятала за отлично образователно средство за синовете на царете. Този педагогически метод може да е бил използван и в Европа. Всички знаете историята, че когато погледнете луната, можете да видите в нея животинска фигура. Във всеки случай, някои хора виждат животинска фигура в нея; най-често срещаната е заек. Начинът, по който заекът се е появил в луната, е разказан по различни начини. Това също датира от индийската колекция от басни „Джатакам“. Веднъж в многото си животи Буда е бил заек, живял е в гората и е имал трима приятели. Първият му приятел е бил чакал, вторият му приятел – маймуна, а третият му приятел – видра. Той е живял с тези три животни и по това време е бил вече много напреднало същество, така че е могъл да учи животните по най-различни начини. Той им е давал уроци и най-вече ги е учил, че празниците трябва да се пазят свято и че на празниците трябва да се правят жертвоприношения. Той им е казал: Преди всичко трябва да се стремите да отделите нещо от това, което имате, за храна и трябва да го дадете на онези, които идват при вас като молители, за да могат и те да принесат жертвоприношенията по достоен начин на празника. Сега наближавал празничен ден. Едно от животните отишло в съседна местност и видяло, че хората събират риба за ядене. След като хората си тръгнали, животното си помислило: „Мога да взема малко от това.“ Но след това си помислило: „Искам да се защитя“ и попитало: „Някой притежава ли тази храна?“ Тъй като никой не отговорил, то взело малко от храната. Второто животно направило същото, а след това и третото. Така настъпили предсказаните дни на празненствата. Тогава бог Индра се преоблякъл като брамин и отишъл да посети различните животни. Индра отишъл при първото животно и попитал: „Не можеш ли да ми дадеш малко храна за жертвоприношението?“ Животното разказало как е намерило храната. Индра казал: „Тогава ще се върна и ще взема малко от нея.“ След това отишъл при второто и третото животно по същия начин. Заекът обаче бил изял малко трева и си казал: „Ако някой дойде при мен сега да ме помоли за нещо, не мога да му дам трева; ще предложа себе си за храна.“ Когато Индра дошъл при него и го помолил за подарък, заекът казал: „Нямам какво да ти дам, но ти се предлагам за храна. Направи огън, ще можеш да ме изпечеш и след това да ме изядеш. Моля само никое от насекомите, които биха могли да бъдат намерени при мен, да не загине в процеса.“ Индра видял от това колко напреднал е заекът в морално отношение и накарал огъня да не му навреди, така че заекът останал напълно невредим. Когато заекът видял Индра да стои пред него, той казал: „О, мъдри Индра, остани тук и ще прогласим учението заедно.“ А бог Индра отговорил: „Да, ще го прогласим така, че никога повече да не може да бъде угаснало до края на света.“ И той взел химикал и нарисувал заек на луната, която сега е видима до края на света.
И така, това е баснята за Буда, който е пренесен в животинския свят като заек и напълно се жертва. Тази басня е изцяло предназначена да се задълбочи в съзнанието на онези, на които е разказана, за да ги подготви за по-късно

въплъщение, така че душите да узреят, за да търсят истината сами. Това е била цялата цел на басните. Първоначално басните не са били разказвани така, както се разказва днес, където дори не се знае защо едно животно действа по определен начин. По-скоро се е разчитало на факта, че по време на разказването хората са преживявали определени образи в съзнанието си, които са имали ефект върху причинното тяло и в следващия живот са били абсорбирани като чувство за истина. Басните не са били разказвани, за да доставят на хората естетическо удоволствие, а за да подготвят душите, така че когато се преродят след много години, да бъдат подготвени да приемат истината по-лесно. Ако една такава басня трябва да има това значение, ако трябва да създаде духовната форма, така да се каже, така че чистата истина да може да бъде абсорбирана по-късно, тогава тя трябва да има чиста истина в себе си, в противен случай вибрациите в астралното и причинното тяло на хората не се възбуждат по такъв начин, че те да са способни да абсорбират истинската истина по-късно. Но в тази басня има толкова изключително дълбок смисъл и той е толкова фино поетично оформен, че бихме се изненадали много от древните Риши, ако не знаехме, че те са били мъже, обучавани от Деви. И бихме се учудили също, ако не знаехме, че тази басня е свързана с фундаментален факт, а именно с връзката на човешката душа с всички останали същества в природата.
Сега помислете как се е разгърнал целият процес на нашия живот на земята. Сега сме в четвъртия кръг, предшестван от третия, втория и първия кръг. В първия кръг ние, хората, всички вече бяхме присъствали, но не във формата, в която присъстваме сега. Имахме значително различна форма. Дойдохме от по-ранна планета като Питри и започнахме земното си пътуване в първия кръг. Ние, Питрите, успяхме да си сътрудничим в създаването на формите на минералното царство, които бяха създадени по това време. Минералното царство изглеждаше много различно тогава, отколкото сега; нямаше кристални форми; всички физически вещества бяха в минерално-елементарно състояние, включително това, което стана телата на човешки, животински и растителни същества. В този първи кръг растенията, животните и хората все още не живееха – ако вземем предвид външната форма – всичко живееше там духовно, но все още не във форма. Питрите подготвиха формите, които бяха създадени в първия кръг и които след това станаха костната система като минерална основа.
Във втория кръг Питрите подготвиха своята растителна подструктура. Всичко, което по-късно беше моделирано в храносмилателната и дихателната система, все още не беше проектирано така, както е днес, но беше подготвено като основа. Освен това минералното царство продължи да се развива като вид самостоятелно същество. Независимо минерално царство възникна от факта, че не всичко, което се беше образувало в един кръг, беше подходящо за включване в по-висшето ниво на растенията. Това беше отделено. Сега ви моля да разпознаете процеса в пълното му значение. В миналото човешките същества формираха своята растителна

подструктура. Ако по време на втория кръг имахме само веществата, които се бяха образували по време на първия кръг, никога нямаше да постигнем по-високо ниво на култивиране на растенията. По време на втория кръг ние, като човешки Питри, извършихме изключително егоистичен акт. Казахме си, така да се каже, че искаме да извадим от кашата това, което можем да използваме, и да оставим това, което не е полезно за по-нататъшното ни развитие. Изхвърлихме минералното царство от себе си в културата на Питри. Развихме се по-високо за сметка на минералното царство.
В третия кръг ние отхвърлихме растителното царство като отделна единица. Едва тогава се появиха растенията. Ние абсорбирахме всичко необходимо, за да изградим системите си по такъв начин, че да можем да изградим кама и да получим кръвообращение. По този начин се издигнахме до животинското царство и избутахме други същества надолу в растителното царство. В третия кръг си проправихме път в животинското царство. Животинското царство по онова време обаче не може да се сравни с никоя форма, която съществува днес.
По време на четвъртия кръг, ние се развихме в човешки същества, като взехме това, от което се нуждаехме, от животинското царство по много егоистичен начин. Подредихме останалото и това се превърна в днешното животинско царство.
И така, по време на първия кръг, ние първо се развихме като минерални същества. По време на втория кръг отделихме минералното царство, по време на третия кръг - растителното царство, а по време на четвъртия кръг - животинското царство. Какво представляват минералите, растенията и животните? Минералите, растенията и животните са елементите на развитието на нашата природа, които някога са били свързани с нас, но оттогава са отделени от нас. Ние сме дали всичко, от което не се нуждаем, на земята, за да може тя да се развива самостоятелно. Ако разгледаме животинското царство, виждаме, че то е същото нещо, което е било външно от нас и което е било едно с нас в третия кръг. Сега окултистът казва: Това, което виждате днес в животинското царство, не е нещо отделно от вас; то е нещо, което все още е било във вас и е управлявало във вас в третия кръг. В хода на четвъртия кръг вие сте го изхвърлили от себе си. Гневът на чакала, хитростта на лисицата са вашите камични елементи. Лисицата е създадена от хитростта, която е била във вас, гнева, с който сте направили чакала. Така цялото животинско царство е вашият собствен кама свят. Вие самите сте формирали и създали животинския свят. Това, което днес е станало физическо в животинското царство, са процесите във вашето собствено камаподи по време на третия кръг. Погледнете животните и ще погледнете собственото си минало. Ние сме достигнали тези нива, като сме оставили другите зад гърба си. Така че сега купуваме и по-високо ниво на съвършенство, като отблъскваме другите. Всеки аскет купува собственото си съвършенство, като потапя друго човешко същество във все по-сляпа чувствена ярост. Това е вечна необходимост.

Цялото развитие винаги се движи напред и нагоре. Минералното царство, което се е образувало през първия кръг, се е развило самостоятелно през втория и третия кръг и е приело формите, които познаваме днес, през четвъртия кръг. То вече няма да съществува в петия кръг; то ще се разпръсне в края на четвъртия кръг, ще отпадне като изсъхналата кора на дърво. В следващия кръг, петия, растителното царство ще бъде най-нисшето, в следващия кръг - животинското царство, а в седмия кръг ще остане само човекът.
Минералите са достигнали най-високото ниво на развитие като форми. Веществото на минералите е напълно безразлично. Чрез трансформацията на разпръснатите форми, то ще приеме различна структура и ще формира архетипа за нова световна система. В края на седмия кръг човешкото царство ще се е разтворило. Това е случаят, когато веществото е претърпяло нормалното си развитие. Ние сме купили всяко царство, като сме го отделили от предишното. За да станат човешките същества такива, те е трябвало да извадят от себе си минералното, растителното и животинското царство чрез отблъскване. Сега сме малко след средата на калпа - световна епоха. Развитието през втората половина се състои в това, че трябва да приемем обратно в себе си това, което преди това сме изхвърлили, и да го преработим на по-високи нива. Това трябва да се направи с животинското, растителното и минералното царство. В животинското царство сме разпръснали страстите си като в голяма картина.
Когато разказваме басни, можем да пренесем астрален процес, който протича в нас, в животинското царство. По този начин можем да разказваме за действия в животинското царство и да разказваме за собствените си страсти. И когато разказваме за победата над страстта в животното, ние разказваме за победата над страстта в себе си. Окултистът е наясно, че разказвайки за собственото си тяло, той разказва за това, което самият той е формирал, защото ние сме формирали телата си едва по време на четвъртия кръг. Сега живеем в Кама и борбата на Кама с Манас сега ни е представена. Ако погледнем нагоре към по-висши етапи, ние подготвяме етично по-висше развитие. Ако нашите идеи са свързани с по-нисшите етапи на Кама, тогава те са тясно свързани с животинските етапи на третия кръг.
Окултистът казва: човешкият свят е Мая. Разказвам историята много по-правдиво, когато пропускам измамните човешки тела и я разказвам с фигури от животинския свят. Човекът дължи физическото си тяло на макрокосмическото развитие като цяло. Но човешкото същество е изостанало в цялостното развитие. Ако направите нещо, което вече не може да бъде отменено, тогава тялото ви не съответства на това, което сте. Макрокосмосът би изисквал човешкото същество да бъде на по-високо ниво. Това, което преодолява тялото до такава степен, че напълно съответства на макрокосмическия образ, е представено от заека, който жертва физическото си тяло във външния огън и се развива от другата страна.

6. Мистериите на друидите и Дротен

Нашите средновековни приказки – Парсифал, Кръглата маса, Хартман фон Ауе – всички ни показват, макар и обикновено разбирани само във външен смисъл, езотерични формулировки на мистични истини. Къде трябва да търсим техния произход? Трябва да търсим преди разпространението на християнството. Това, което е било живо в Ирландия, Шотландия [и Скандинавия], е прераснало органично в християнството. Водени сме до определен център, от който произлиза този духовен живот. Духовният живот на [Европа] е произлязъл от централна ложа в Скандинавия, Дротенлоге, ложа на друидите. Друид означава дъб. Ето защо се казва, че древните германци са получавали своите инструкции под дъбови дървета. Дротен или друиди са били древни германски посветени. В Англия [ложите на друидите] са съществували до времето на кралица Елизабет. Всичко, което четем в Еда и можем да намерим в древногерманския свят на легендите, се връща към храмовете на дротерите или друидите. Поетът [на тези легенди] винаги е друидски жрец. Легендите не представляват просто някакъв символ или алегория – това също, но и нещо друго.

Нека вземем един пример: знаем сагата за Балдур, знаем, че Балдур е надеждата на боговете, че е убит от бог Локи с имел; богът на светлината е убит. Цялата тази история има дълбоко чувство за мистерия, което всеки, който е бил посветен, не само е научил, но е трябвало да преживее.

При посвещението в мистериите на друидите и дротовете, първият акт се е наричал „търсене на трупа на Балдур“. Смятало се е, че Балдур е винаги жив. Търсенето се е състояло от пълно просветление за природата на човека; Балдур е бил човек, както е бил изгубен. Някога не е живял днешният човек, а друг, който не е бил диференциран, който не е бил потиснат до степен да изпитва страсти, който [все още] е живял в по-фина, по-летлива материя - Балдур, сияйният човек. Когато бъдат истински разбрани, нещата, които ни се струват като символи, трябва да се приемат в по-висш смисъл. Това човешко същество, което не се е потопило в това, което днес наричаме материя, е Балдур. Той обитава във всеки един от нас. Друидският жрец е трябвало да търси това висше човешко същество в себе си. Беше му ясно в какво се състои това диференциране, от високите до ниските [нива на човечеството]. Тайната на всяко посвещение е да се роди висшият човек в себе си. Това, което жрецът претърпява по-бързо, обикновените хора ще претърпят в дълга поредица от развития. За да могат тези друиди да бъдат водачи на останалата част от човечеството, те трябваше да получат това посвещение. Човекът, който се е издигнал по-ниско, сега трябва да преодолее материята и да достигне отново това по-висше състояние. Това раждане на висшия човек се случва във всички мистерии по определен, същия начин. Човекът, който е бил изгубен в материята, трябваше да бъде възкресен; човек трябваше да премине през поредица от преживявания -

реални преживявания, които не могат да бъдат като никое чувствено преживяване на този план.
Етапите [на посвещението]: първият [етап] беше, че човек беше отведен пред така наречения Трон на Необходимостта. Човек стоеше пред бездната; човек наистина преживяваше в собственото си тяло как се живее в нисшите природни царства. Човекът е минерал и растение, но настоящият човек не може да преживее това, не може да преживее това, което изпитват елементарните вещества, и въпреки това желязното, непреодолимо в света, идва от факта, че ние също сме минерали, растения.
Следващият етап довел човека до това да види всичко, което живее в животинското царство. Всички страсти и желания, които живеят в нас, трябвало да бъдат видени, вихрушки и мятащи се. Човекът трябвало да погледне това, защото целта на посвещението е да погледне зад кулисите на съществуването на света. Човекът не знае, че физическата му обвивка покрива само това, което се вихри в астралното пространство. Завесата на Мая е истинско покритие и тези, които са посветени, трябва да видят зад нея – завесите падат, човекът става ясен [във виденията си]. Това е специален момент: жрецът осъзнал, че те [завесите] са съдържали инстинкти, които биха били ужасни, ако бъдат освободени.
Третият етап водеше до съзерцанието на великата природа. Това е етап, който човек без подготовка все още намира за много труден за разбиране. Че там почиват могъщи окултни сили и че световните страсти се изразяват в тези природни сили, е нещо, което кара човека да осъзнае, че има сили, които той дори не преживява по същия начин като собственото си страдание.
Следващото изпитание се нарича „предаване на змията“ от йерофанта. Последиците, които произтичат от него, ни се обясняват от сагата за Тантал. Благосклонността да се сяда в съвета на боговете [както Тантал] може да бъде злоупотребена. Това означава реалност, която със сигурност издига човека над самия него, но го обвързва с опасности, които не са преувеличени в проклятието на Тантал. Като правило човекът казва, че не може да направи нищо против законите на природата. Това са [творчески] мисли. С тази мисъл, която е само сенчеста мозъчна мисъл, не можеш да направиш нищо; с творческата мисъл, която изгражда и конструира света, имаме, вместо пасивната, тази, която е пропита с духовна, умствена сила. Гъсеница, издухана, е [просто] черупката на гъсеницата; пропита с [продуктивната] мисъл, тя е живата гъсеница. В мислите-черупки се влива активна, творческа сила, така че жрецът е способен не само да гледа на света, но и да работи в него като магьосник. Опасността е от злоупотреба. На това ниво окултистът придобива определена сила, чрез която е способен да заблуждава дори по-висши същества. Той трябва не само да повтаря истини, но и да ги преживява; да решава дали нещо е истина или лъжа. Това е предаването на змията от йерофанта.

В духовния план също има гръбнак [както и във физическия], където се решава дали човек ще получи духовен мозък. Човек преминава през този процес на [третото] ниво на посвещение, [„пътят в лабиринта“]. Той бива издигнат от Кама и е снабден с духовния гръбнак, за да бъде издигнат във вихрите на духовния мозък. Извивките на лабиринта са същите на духовния план, както извивките на мозъка на физическия план. Човек получава достъп до лабиринта, до извивките във висшите планове.
След това той трябваше да се закълне в тайна; пред него лежеше блестящ меч и той трябваше да положи най-силната клетва. Това означаваше, че отсега нататък човекът ще мълчи за преживяванията си пред всеки, който не е посветен като него. Тези тайни не можеха да бъдат съобщени без повече шум. Но той [посветеният] имаше възможността да оформи легендите по такъв начин, че те да бъдат израз на вечното. Ако човек можеше да се изрази по този начин, той естествено имаше голяма власт над своите ближни. Този, който образува такава сага, отпечатва нещо в човешкия дух. Това, което се говори [обикновено], се забравя отново и само най-малкото оцелява след смъртта. Вечните истини оцеляват най-дълго след смъртта. Много малко от нисшата наука оцелява след смъртта. Вечното, да, [което трае], и се появява отново в ново въплъщение. Жрецът-друид говореше от по-висш план. Ако неговите истории бяха израз на висши истини, макар и прости, те проникваха дълбоко в душите. Той имаше прости хора пред себе си, но истините проникваха в душите им и те бяха погълнали нещо, което щеше да се прероди в нови въплъщения. По онова време хората са преживявали приказни истини. Днес ние имаме подготвено духовно тяло и когато разбираме висши истини днес, това е защото сме подготвени. Така този период, който завършва през 61 г. сл. Хр., е подготвил духовния живот на Европа, е подготвил почвата, върху която християнството е успяло да се изгради. Ученията [на друидите] са запазени и тези, които търсят, все още могат да намерят достъп до това, което е било преподавано в тези ложи.
След като той [друидският жрец] положи клетва върху меча, той трябваше да изпие определена напитка и то от човешки череп. Това означаваше, че човекът е израснал от човешкото. Друидският жрец трябваше да има това чувство към долното тяло. Той трябваше да се отнася толкова обективно и хладнокръвно към това, което живее в тялото, че да го гледа само като на съд. След това беше посветен във висшите тайни и, докато се издигаше отново във висшите светове, срещна живия Балдур. Той беше отведен в гигантски дворец, покрит с блестящи мечове. Към него се приближи мъж, който хвърли седем цветя - [седемте планети]. [Посветеният видя три места; на тях бяха възкачени]: небесно пространство, херувими, демиург. Така той стана истински жрец на слънцето.
Мнозина четат Еда и не знаят, че тя е разказ за това, което наистина се е случило в древните друидски мистерии. Огромна сила е била в ръцете на старите друидски

жреци, власт над живота и смъртта. Истина е, че всичко се покварява с времето. Друидизмът някога е бил най-висшето, най-свещеното. Във времената, когато християнството се е разпространявало, много неща са се деградирали и е имало много черни магьосници, така че християнството е било като спасение.
Самото изучаване на тези древни истини илюстрира почти целия окултизъм. В друидския храм не е положен камък върху друг, както е днес, а точно според астрономическите измервания; вратите са построени според небесните измервания. Друидските жреци са били строители на човечеството. Слаб образ на това се е запазил във вярванията на масоните. Когато човек се научи да вижда през астралната материя, той вижда слънцето в полунощ: 1-во посвещение.
Предаване на змията: 2-ро посвещение.
Ходене в лабиринта: 3-то посвещение.

15. Парцифал и Лоенгрин

Днес искаме да разгледаме света на средновековните легенди от гледна точка на теософския мироглед. Две важни легенди са характерни за интелектуалното развитие на Европа през Средновековието, двете легенди, които са групирани около Светия Граал.

В по-ранни времена, знаещите са изразявали пред хората най-дълбоките истини чрез легенди и митове. Ако хората, които са живели там, където днес се намират Северна и Централна Европа, са били обучавани на такива понятия, каквито ние сега получаваме в теософския светоглед, хората от миналото нямаше да ги разберат. Мъдреците са говорили на всеки народ и епоха така, както този народ и епоха са могли да разберат. Те винаги са основавали своите учения на закона за прераждането.

Мъдреците, които разказали тайните на света на народите от Северна и Централна Европа, били друидите. „Друид“ означава „дъб“. Когато се казва, че германците са отслужвали религиозните си служби „под дъбове“, това не означава само, че те наистина са отслужвали службите си под естествени дъбове, но също така означава, че са били под ръководството на друидите. И когато се казва, че Бонифаций е „повалил дъба“, това означава, че старата друидска служба е била победена от християнството. Истински факт е бил даден под формата на сага. Друидът е въвел истинските факти в сагите. Друидският жрец вече е говорил на всички души, които днес поглъщат нашия мироглед. Той им е говорил по начин, подходящ за онова време. Всички ние, които сме възприели теософския мироглед, сме чували същите неща преди в митове и приказки, иначе не бихме могли да ги разберем днес. Това е тайната на великите майстори: те живеят пълноценно в съзнанието, че са сред хора, които многократно се въплъщават.

През цялото Средновековие основните истини на германско-централноевропейската култура са живели в една велика сага. Ако се запознаем с тази сага, ще разберем какво е присъствало през Средновековието. Друидските жреци са подхранвали осъзнаването, че някога е имало висока култура далеч на запад. Тази култура се е намирала в земя, наречена Нифелхайм или Нибелунгенхайм. Този Нифелхайм е бил старата Атлантида. Някога е бил мъгливо място поради специфичните си атмосферни условия, които са били много различни от нашите.

Германската племенна сага по този начин наистина отразява истината. Тя сочи към древна земя, която някога е съществувала между Европа и Америка, където сега е Атлантическият океан. Тази древна земя Атлантида е загинала, заедно със съкровищата на силата и мъдростта. Тези съкровища са били наричани злато, а тяхната гибел е разказана в сагата като потъването на златото от съкровището на Нибелунгите. Съкровището на Нибелунгите трябва да бъде извлечено по нов начин,

по-скоро на Изток, в Европа. Първо Вотан, а след това Зигфрид са посветените, които имат задачата да върнат старото съкровище обратно в днешна Европа, да направят съкровището на Нибелунгите отново плодотворно за по-нова култура по определен начин. Фактът, че сагата ни представя таен посветен, Вотан, ни помага да получим дълбока представа за друга древна култура. Буквите W и B си съответстват. Вотан, Водан е същото като Бодха Буда. Вотан всъщност е германската форма на думата Буда. Срещаме общ произход на европейската религия на Вотан и азиатската религия на Буда. Религията на Буда не се разпространила толкова в Индия, колкото сред онези народи от Азия, които все още имали нещо от атлантската култура в себе си. Народите на Вотан също донесли своите възгледи от атлантската култура. По-нататъшното им развитие се изразило в легендите, на които ги научили жреците-друиди. Спасяването на съкровището на нибелунгите - атлантската култура - от Вотан и Зигфрид е особено красиво изразено в тези саги. Трагично-пророческа нишка преминава през тези саги, които могат да бъдат открити от Русия през Германия до Франция и Англия и могат да бъдат открити навсякъде, където са проповядвали жреци-друиди. Те са учили пророчески: ще настъпи здрач на боговете. Ние сме останките от атлантската култура. Трябва да умрем, за да направим път за нещо по-добро. Нашите посветени са пророци на това, което предстои. Определена трагедия се изразява във всички онези, които са посветени по начина на Зигфрид. „Песен за нибелунгите“ съдържа древна форма на посвещение: страданието на нибелунгите, плачът на нибелунгите. Най-близките ученици са били учени, че ще дойде друг, който ще донесе духовния живот. Настроението на „Залезът на боговете“ се е разпространявало навсякъде. Всички са живели в чувството, а близките ученици - в увереността: Ще дойде някой, който ще бъде много различен от нашите посветени. - Това е изразено в сагата чрез Зигфрид. В Скандинавия и Русия мистериите на Дротен са били аналогични на мистериите на Друидите. „Дроте“ е друга форма на Друид. В древните мистерии Сиг е името на първоначалния, велик посветен. Всички имена, съставени със „Сиг“, водят обратно към Сиг, например Сигурд, Зигмунд, Зиглинда и т.н. Зигфрид е бил посветеният, който е намерил мир в посвещението. „Мир“ означава това, което води човешкото същество отвъд всяко съмнение; това е задоволяването на желанието, желанието за знание, за власт. Зигфрид е изобразен във всички картини като неуязвим. Ахил, гръцкият посветен, е останал уязвим в една точка, в петата. Зигфрид, след като е победил дракона, е станал неуязвим, с изключение на една точка, точката между лопатките. Това е мястото, където трябва да се носи кръстът. Този символ е играл дълбока роля в древните мистерии. Там се е казвало: Всички вие сте уязвими в точката, където един ще има кръста. Този, който ще покрие това място с кръста, кръстоносецът, ще бъде великият посветен, който вече не е уязвим. Това е, което придава на скандинавската сага нейната голяма привлекателност. Тази мъдрост е била апокалиптична мъдрост.

Всички окултисти знаят, че тази мъдрост произлиза от централен оракул от дванадесет посветени, така наречената „Бяла ложа“. Оттам мъдростта се разпространява в света. Никъде това не е различно от факта, че индивидът знае, че е свързан с останалите. Навсякъде е имало дванадесет членове на ложата. Такива са и дванадесетте апостоли. Съзнанието на тези, които интуитивно възприемат, и мъдростта на тези, които знаят, водят обратно към Кръглата маса на крал Артур. Това не е нищо друго освен Великата бяла ложа, която в посвещението на Зигфрид е изяснила на народите какво има да каже на света. Великите посветени са били членове на Кръглата маса, която е съществувала в Уелс до времето на кралица Елизабет II на Англия. След това е била премахната по политически причини.
Две много специфични политически течения са били проследени до тези първобитни времена от средновековното народно съзнание. Сред франкския народ, който е имал късмета да завладее Западна Европа, е имало династия, чийто произход всъщност е от времето на Атлантида. Те са били наричани „Вибелунгите“ или „Нибелунгите“ - откъдето по-късно произлиза думата „гибелини“. Сред франките е съществувало старо съзнание за управляваща династия, издигаща се сред тях, вкоренена в старата земя на Нибелунгите, съчетаваща светска и жреческа власт. Ето защо Карл Велики се е опитал да се възкачи на кралската корона в Рим, за да добави духовен елемент към светската.
Първоначално цялата предполагаема власт е произлизала от това, което е дошло от Атлантида. Фактът, че хората са смятали и са усещали, че настъпва здрач на боговете, също е свързвал определена трагична черта с управляващата династия. Казвало се е: Тези, които искат да знаят, могат да станат посветени, но трябва да бъдат заменени от нещо друго. Това чувство е изразено за първи път в известната сага за Барбароса; след това е добавено нещо, което не е било в обичайната сага. Барбароса правилно е бил смятан за продължение на старите франконски владетели. Хоенщауфените са били Гибелините, Вайблингените, Вибелунгените, Нибелунгените, за разлика от Гвелфите, Гвелфите. По-интимната версия допълва известната сага за Барбароса, че Барбароса е донесъл Светия Граал от Азия в Европа. Самият той загива като физическа личност и сега чака да дойде неговият час. Това изразява цялото настроение на Средновековието към древното езичество и новото християнство.
Хората започнали да се вглеждат в собствената си национална душа и казвали: Донесохме нашата култура от древна Атлантида. Но тя е обречена да загине; християнството трябва да заеме нейното място. Но тя ще се въздигне отново, пречистена, очистена, издигната от християнството. — Беше положено начало да се създаде преход от края на спускането към началото на изкачването. Беше положено начало да се представи ходът на нисшата германска духовна култура по такъв начин, че ясновидското, атлантско съзнание да бъде заменено от нещо, което тепърва предстои. Естествената храброст, благочестие, добродетел трябваше да

бъдат възвърнати по различен, нов начин. Имаше три концепции, концепции за три определени сили: Вотан е интуитивната сила, представена от посветения; Вили е самата воля; Ние е умът, с трагична черта, при която той става апокалиптичен. Сега трябваше да дойде друго време. Сега, чрез християнското учение, трябваше да се постигне точката на преход и човек трябваше да се издигне отново до това, което беше преди здрача на боговете.
Това, че Барбароса седи в планината, означава, че той е посветен. „Планината“ е мястото на посвещението. Христос отишъл с учениците си „на планината“ - в мистерията. Гарваните означават посвещение на Барбароса. В персийския ритуал на посвещението има седем етапа на посвещение. „Гарваните“ означават първия етап на личното посвещение. Те означават все още съществуващата връзка на посветения с околната среда. Помислете за гарваните на Илия. Откриваме гарвани и при Вотан. Те посредничат в комуникацията му с околната среда. Така Барбароса, посветеният, също е имал гарвани около себе си, което все още го е поддържало свързан със света.
Барбароса е донесъл Светия Граал от Ориента. Този Свети Граал се е съхранявал на Монс салвационнис, планината на спасението. Сега е заобиколен от наследниците на Кръглата маса на крал Артур, дванадесетте рицари, които са добавили християнското посвещение към старото езическо посвещение. Граалът е символ на християнското посвещение. Тези, които са искали да бъдат посветени в тайните на Светия Граал, са станали християнски посветени. Човек става християнски посветен, като първо премине през всички съмнения и след това се затвърди във връзката със самия Христос. За това е необходимо едно нещо: пряко доверие в образа на Христос. Първите ученици са наблягали особено на факта, че Христос е бил там. Те казват: Искаме да свидетелстваме, че сме били с Него. Положили сме ръце в раните Му. Това, което сме видели и чули самите, това провъзгласяваме. Павел е апостол, защото наистина е видял Възкръсналия в духа. Това зависи от прекия опит, който човек придобива не чрез мъдрост и логика, а директно.
Ясно ни е какво е предназначен да постигне Парзивал по време на своите скитания. Майката на Парзивал се казва Херцелайда. Ако прочетете „Парзивал“ на Волфрам фон Ешенбах, който е бил напълно посветен човек, дълбоко, между редовете и думите, ще откриете, че името на майката на Парзивал, Херцелайда, е отражение на трагичната черта, която се крие в немската душа. Тези, които не следват пътя на Парзивал, носят тъга в сърцата си; те трябва сами да спечелят мир. Волфрам фон Ешенбах знаеше как да облече сагата в красива форма. С единствения факт той имаше предвид дълбок символ - женската личност винаги означава съзнание: Херцелайда е състоянието на съзнанието, от което Парзивал тръгва. Отначало той има трагично съзнание. Той се бори през всичко, което светското рицарство може да предложи, с наивно, просто съзнание, за да стигне до тайната на Светия Граал.

Трябва да държим това заедно със сагата за Барбароса. Барбароса отишъл в Азия, за да търси тайните на Светия Граал, посвещението в християнството. Но той загинал по пътя към Светия Граал. Той трябвало да чака „в планините“, докато християнството намери връзката с по-ранното посвещение. Барбароса донесъл християнството, но все още не е постигнал по-дълбокото посвещение в християнството.
Парсивал е новият християнски посветен, великият символ, който замества посвещението на Зигфрид. Зигфрид е преодолял низшата природа, линдчерма, змията. Парсивал става посветен на Светия Граал, който опознава този, който е неуязвим, там, където Зигфрид е все още уязвим. В Парсивал е изразена оригиналната идея на християнството. То вече не познава идеята за прераждане. Човек разглежда единствения живот между раждането и смъртта като единствен. Ценното е единственото въплъщение. Човек вече не гледа нагоре към Манас, Будхи, Атма. Посвещението на Парсивал е било само за да се стигне до осъзнаване на връзката с Христос, за да се разгледа единственото въплъщение, в което човек стига до знание чрез състрадание, а не чрез знание до състрадание, както се случва чрез теософията. Теософията ни учи да разпознаваме как сме едно с всички хора. Чрез нея човек знае, че е отговорен за това, което прави нашият брат. Теософията води чрез знание към състрадание. Но човечеството е трябвало да премине през период на развитие за известно време, където е трябвало да стигне до знание чрез състрадание. То трябваше да се спусне в дълбините на състраданието, защото и там може да се стигне до познание. Трябваше да бъде така, за да могат хората да опознаят този земен свят в цялото му значение. Християнството трябваше да образова човечеството, така че земното също да може да бъде схванато в неговото значение. Следователно, човекът първо трябваше да бъде насочен, насочен надолу, в морален смисъл, към физическия живот. Едва тогава той можеше да стигне до великите постижения, които започват с градската култура.
Развитието на Средновековието е описано в сагата в прехода от сагата за Парцивал към сагата за Лоенгрин. Тази сага възниква във време, когато в цяла Европа се основават градове, обслужващи предимно зараждащата се буржоазия, която вече не се основава на духовния, а на материалния живот. Всички материални постижения се подготвят в градовете, например, печатарското изкуство. Без културата на градовете съвременната наука не би могла да се развива по този начин. Университетите също са следствие от тази култура. Коперник, Кеплер, Нютон и т.н. не биха били възможни без нея. „Божествена комедия“ на Данте и художниците от Ренесанса също могат да бъдат проследени до културата на градовете.
Сагата за връзката между Парсивал, бащата, и Лоенгрин, синът, сочи към важността на градската култура. Елза от Брабант представлява градовете, градското съзнание. В целия мистицизъм това, което работи срещу физическия свят, е представено като

нещо женско. Гьоте говори за „вечната женственост“; в Египет Изида е била почитана в този смисъл.
Нека разгледаме етапите на посвещението на чела. Чела първо трябва да преодолее три етапа. Първата стъпка е тази на бездомния човек, където човек е откъснат от физическия свят, където става обективен към физическия свят. Той трябва да се отучи да бъде пристрастен, трябва да се научи да обича всичко еднакво; той не обича по-малко, а пренася любовта си към всичко, което заслужава любов, не само към родината си и така нататък. Втората стъпка е, когато чела строи колиби. Той намира нов дом. Учениците на планината са достигнали този етап. Те са отвъд пространството и времето, виждат Илия и Моисей. Ето защо казват: „Нека построим колиби.“ Третият етап е този на лебеда. Лебедът е чела, който е стигнал толкова далеч, че всички неща му говорят, дори тези, чието съзнание е на по-висши нива. На физическия план само човекът има его. Животното има съзнание на астралния план, растението на менталния план (рупа план), минералът на по-висшия ментален план (арупа план). Човек трябва да се издигне до по-висши светове, за да открие Аз-а, имената на други същества; там нещата говорят със собствените си имена на чела. Тогава светът става ехтящ и звучащ за него навсякъде. С оглед на този факт Гьоте казва:
Слънцето ехти по древния начин В сферите на песента на братята и предписаното си пътуване завършва С гръмотевичен трясък.
Той повтаря тази препратка от пролога в небето, където отвежда Фауст към висшите светове:
Новият ден вече се ражда за ушите на духа. Скални порти скърцат и тракат, колелата на Феб се търкалят и тракат, Какъв рев носи светлината! Тръби, тръби, окото мига и ухото се изумява, Чуват се нечувани неща.
Не е безразлично, че Прологът в Рая в първата и втората част на „Фауст“ започва по този начин. Гьоте е посочил нещо много специфично: това е третата степен на чела, където светът около нас става ехтящ и всички неща ни казват името си. Исус е достигнал такава степен, когато е трябвало да приеме Христос. Тази степен е била обозначена в Бялата ложа като лебед. Лебедите са били онези, на които вече не е било позволено да изричат името си, но на които целият свят е разкривал имената си.
Лоенгрин, синът на Парцифал, е посветеният, основал градската култура, изпратен от великата ложа на Граала, за да оплоди съзнанието на средновековното човечество. Елза от Брабант характеризира стремящото се човешко съзнание, което е оплодено от околната среда, мъжкото начало. Градското съзнание, представено от Елза, трябва да бъде оплодено от Лоенгрин, от Светия Граал. Връзката между Лоенгрин и Елза от Брабант е връзката между материалната култура и духовната задача на петата подраса. Лебедът е човекът, посветен в трета степен, който довежда Учителя от Великата ложа. Човекът трябва да позволи на Учителя да

работи върху него, без да пита за Неговата природа. Елза от Брабант трябва да приеме това, което Той ѝ дава, като ѝ се полага. В момента, в който тя поиска от любопитство, посветеният изчезва. Всичко това е изразено в сагата за Лоенгрин. Тамплиерите пренесли мъдростта за посвещение на Светия Граал от Ориента на Планината на Спасението, mons salvationis, мястото на посвещаване на християнството. Една церемония по посвещаване сочела директно към бъдещето на целия човешки род. Казвало се е: ще дойде време, когато християнството ще преживее нова фаза. Развитието на човешката духовна култура винаги е било съзнателно наричано прогрес на слънцето. Преди 800 г. пр.н.е. слънцето преминавало през съзвездието Телец в продължение на около 2200 години. В Азия бикът бил почитан като божествен. Още преди това близнаците били почитани в Персия по същата причина: добро и зло, двойственост. Около 800 г. пр.н.е. Слънцето навлязло в знака на Овен или Агнето. Това е посочено от легендата за Язон и Златното руно. Христос нарича себе си Божият Агнец, защото се е явил под този знак. [Днес Слънцето е в знака на Риби.] Рицарите тамплиери посочват следващото съзвездие; тогава Слънцето ще влезе в съзвездието Водолей. Там християнството наистина ще възникне за първи път, езичеството ще се обедини с християнството. Тази култура ще възкреси един нов Йоан. Този момент ще настъпи, когато слънцето е в знака на Водолей. Йоан означава „водоносец“; той ще бъде вестител на нова ера на християнството. Казват, че рицарите тамплиери са посочвали Йоан Кръстител, а не Христос. Но Йоан, за когото говорят, е Водолей.
Последната фаза на християнството, която произлиза от посветения Лоенгрин, довежда до периода на полезност, който сега е достигнал своя връх. Теософското движение иска да бъде наследник на подобни движения, каквото е било движението на Парцифал и каквото е произлязло от посветения Лоенгрин. Съвременният материализъм също дължи произхода си на велики посветени, но той трябва да бъде заменен от нова фаза, от нов цикъл. Това е, което теософията иска да постигне. Но винаги посветените говорят, когато трябва да се даде ново културно въздействие.